

104
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

~~XXXXXXXXXX~~
Egz. Nr 2

pplk dypl. Piotr JURKO

**ORGANIZACJA I PRACA SEKCJI UZBROJENIA ORAZ
PODODDZIAŁÓW I URZĄDZEŃ TYŁOWYCH SŁUŻBY
UZBROJENIA W WALCE pz (pcz)**

(Skrypt wykładu)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

~~24478~~

24478

REMBERTÓW

LISTOPAD

1963

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

Egz. Nr 2

pplk dypl. Piotr JURKO

**ORGANIZACJA I PRACA SEKCJI UZBROJENIA ORAZ
PODODDZIAŁÓW I URZĄDZEŃ TYŁOWYCH SŁUŻBY
UZBROJENIA W WALCE pz (pcz)**

(Skrypt wykładu)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOŁENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

~~24478~~

24478

" ZATWIERDZAM " *Przekł. prof. 12357 P*
SZEF KATEDRY TAKTYKI WRIART.

ppłk dypl. prof. Józef STACHOWSKI

Dnia 28.09.1964 r.

~~-----~~
Egz. Nr.

2

ARKUSZ POPRAWEK
do skryptu wykładu

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIA
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
na gen. broni i Sił Zbrojnych

~~24478~~

Autor ppłk dypl. Piotr JURKO.

Tytuł Organizacja i praca sekcji uzbrojenia oraz pod-
oddziałów i urzędzeń tyłowych służby uzbrojenia
w walce pz/poz/.

Nr Biblioteczny 03605.

Str. 9 podpunkt d/ otrzymuje brzmienie: dywizjonowy
punkt amunicyjny/dpa/ dywizjonu wzmocnienia lub
wsparcia pułku.

Str. 11 podpunkt f/ otrzymuje brzmienie: pułkowe/dywizjo-
nowe - dappanc DZ/ warsztaty uzbrojenia /PWU, dwu/.

Str. 12 wiersz 5-7 od dołu uzyskuje brzmienie:

pułkowe - od składów pułkowych do batalionowych
/dywizjonowych w pułku artylerii/punktów amunicyj-
nych i do stanowisk ogniowych artylerii.

Str. 13 wiersz 1-6 od dołu otrzymuje brzmienie:

Plutony artylerii z baterii wsparcia/moździerzy 82
i 120 mm oraz SPG-9/ zaopatrywane są przez
batalionowy punkt amunicyjny transportem batalio-
nowym. Natomiast pluton PPK tejże baterii zaopa-
trywany jest przez pułkowy skład uzbrojenia i amu-
nicji transportem pułkowym.

Do artylerii pułkowej / baterii haubic 122 mm
i baterii przeciwpancernej/oraz dla PKM-2 dowozi
amunicję pułkowy skład uzbrojenia i amunicji
transportem pułkowym.

Str.18 - od 20 wiersza z góry do końca strony - otrzy-
muje brzmienie:

- ruchome zapasy amunicji w pułkach urzutowane
są następująco:

Lp	Wyszczególnienie	ilość w szt	Komp. bat. plut. żołnierzy sprzęt	Tyły batalionu /dyonu/	Tyły pułku	Razem w pułku /dywizjone/.
1	2	3	4	5	6	7
1	Amunicja strzel		0,5	0,2	0,1	0,8
2	Amunicja ozolg.		1,0	-	0,5	1,5
<u>Pułk artylerii</u>						
<u>DZ</u>						
1	Amunicja strzel.		0,5	0,2	0,1	0,8
2	Amunicja art.dla:					
	- haubic 122mm	80	0,5	0,2	0,1	0,8
	- armat 122mm	80	0,5	0,2	0,1	0,8
	- arm.hb 152mm	60	0,5	0,2	0,1	0,8
<u>Pułk artylerii</u>						
<u>DPanc</u>						
1	Amunicja strzel.		0,5	0,2	0,1	0,8
2	Amunicja art.dla:					
	- haubic 122mm	80	0,5	0,2	0,1	0,8
	- wyrz.rak.BM-14	80	1,0	-	0,5	1,5
<u>Pułk artylerii</u>						
<u>plotn DZ/DPanc</u>						
1	Amunicja strzel.		0,5	-	0,3	0,8
2	Am.art.do arm. 57mm	200	1,0	-	0,5	1,5
<u>Dywizjon art</u>						
<u>ppanc DZ</u>						
1	Amunicja strzel.		0,5	0,3	-	0,8
2	Am.do arm. 85 mm	120	0,5	0,3	-	0,8
3	Am do PPK	6	1,5	0,5	-	2,0
<u>Artyleria pułk</u>						
<u>PZ</u>						
1	Am.dla hb 122mm	80	0,5	0,2	0,1	0,8
2	Am.dla arm.85mm	120	0,5	0,2	0,1	0,8
3.	Am.dla PPK	6	1,5	-	0,5	2,0
4.	Am.plot.dla PKM-2	2400	1,0	-	0,5	1,5

1	2	3	4	5	6	7
1.	<u>Art. bat. pz</u> Arm. i moździerz	120 1 80	0,5	0,2	0,1	0,8
2	Am. dla SPG-9	80	0,5	0,2	0,1	0,8
3	Am. dla PPK	6	1,5	-	0,5	2,0

Str 43 Tabela norm załadowczych
Na końcu tabeli dopisać w kolejnych rubrykach.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
21	85mm hb do arm.	16	3	65	<u>24</u> 72	<u>18</u> 54	<u>42</u> 126	<u>32</u> 36	-
22	122mm nb do hb	27	2	<u>70</u>	<u>42</u> 84	<u>36</u> 72	<u>42</u> 84	<u>54</u> 102	-
23	Naboje do PPK	-	1	65	<u>10</u> 10	<u>8</u> 8	<u>10</u> 10	<u>20</u> 20	-

OPRACOWAŁ:

ADIUNKT KATEDRY WRIART.

Ppłk dypl. mgr. St. PATAJ

Wykonano w 30 egz.

Egz. Nr. 1-30 Bibl. Tajna
Wykonał ppłk dypl mgr. St. PATAJ
Druk NW dnia 1.10.64 r.
nr. ks. 02382/WN.

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
in. gen. broni K. Swierczewskiego

ODDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI ARTYLERII

"ZATWIERDZAM"
ZCA SZKOLA KATEDRY TAKTYKI ARTYLERII

[REDACTED]
Egz. nr ... 2

ppk dypl. S. ISWANDOWSKI

ppk dypl. Piotr JURKO

"ORGANIZACJA I PRACA SEKCJI UZBROJENIA ORAZ PODODZIAŁÓW
I URZĄDZEŃ TYKOWYCH SŁUŻBY UZBROJENIA W WALCE ps /ps/"

/Skrypta wykładowy/

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
in. gen. broni K. Swierczewskiego

Nr ~~X~~ 24478

ORGANIZACJA

metop

- I. Organizacja i zadania sekcji uzbrojenia, pododdziałów i organów tyłowych służby uzbrojenia w walce.
- II. Organizacja dowodu i ewakuacji amunicji oraz sprzętu uzbrojenia.
- III. Zapasy amunicji oraz ich uzdatnianie.
- IV. Praca sekcji uzbrojenia.
- V. Dowodzenie urządzeniami tyłowymi służby uzbrojenia.
- VI. Zakres pracy warsztatów uzbrojenia.
- VII. Przechowywanie amunicji w punktach i składach oraz jej wydawanie i przyjmowanie.
- VIII. Obrona i ochrona punktów i składów amunicji.

Zakończenie.

W miarę postępu technicznego wzrasta znaczenie wojak w obronie przed jej komplikacjami, przyczyniając się do jej rozwiązania.

W związku z tym wzrasta rola służby uzbrojenia z punktu widzenia technicznego i materiałowego zabezpieczenia wojsk.

Szybko zmieniająca się sytuacja bojowa, zmieniająca strukturę uzbrojenia do ówczesnego dostarczenia jej zadań do potrzeb walczących wojsk.

Zastosowanie broni atomowej na polu walki w znacznym stopniu utrudnia pracę służby uzbrojenia w zapewnieniu walczących wojsk, przy czym stała się konieczna do skrócenia okresu przygotowania do walki posiadać w tym wypadku poważne znaczenie.

Służba uzbrojenia w swej pracy w wyższej wymiarach, na warunkach powinna uwzględniać:

- a/ szybkie krótki okres organizacji walki;
- b/ szybkie tempo natarcia i głęboką głębokość zadań bojowych;
- c/ niezawieranie wojsk i częste zmiany sytuacji bojowej;
- d/ znaczne straty w ludziach i sprzęcie oraz duże zużycie amunicji.

Do zasadniczych zadań służby uzbrojenia między innymi należy należeć:

- a/ znajomość zasad współczesnej taktyki;
- b/ stałe studiowanie postępu technicznego z zakresu budowy broni, sprzętu artyleryjskiego, radiolokacyjnego, optycznego itp.;
- c/ umiejętność rozmieszczenia swoich pododdziałów i urządzeń w celu wykonywania zadań kierowania ich przez współczesnych środków walki bojowych;
- d/ głęboką znajomość przez personel uzbrojenia swoich obowiązków zgodnie z zajmowanymi funkcjami.

I. ORGANIZACJA I ZADANIA SEKCJI UZBROJENIA, PODODZIAŁÓW
I URZĄDZEN TYŻOWYCH SŁUŻBY UZBROJENIA W WALCE

1. Organizacja służby uzbrojenia:

Na czele służby uzbrojenia pu /pcz/ stoi szef uzbrojenia, który jest równocześnie kierownikiem sekcji uzbrojenia. Bezpośrednio podlega on dowódcy pułku, a pod względem fachowym szefowi wydziału uzbrojenia dywizji.

Szefowi uzbrojenia pu /pcz/ podlegają:

a/ pułkowy warsztat uzbrojenia /PWU/:

Stan osobowy PWU pu:

- kierownik warsztatu - oficer;
- technik artyleryjski - oficer;
- 4-ch rusznikarzy;
- 3-ch puszkarzy.

Stan osobowy PWU pcz:

- kierownik warsztatu - oficer;
- technik artyleryjski - oficer;
- 4-ch puszkarzy;
- 2-ch rusznikarzy;
- 1-den majster przyrządów artyleryjskich.

Dla pułku zmechanizowanego przewidziany jest warsztat typu PW-1a, rozmieszczony na samochodzie specjalnym, przystosowany do bieżącej naprawy broni strzeleckiej i sprzętu artyleryjskiego. Warsztat posiada ponadto jeden samochód transportowy do przewożenia narzędzi, części zamiennej i materiałów oraz namiot warsztatowy.

Dla pułku czołgów przewidziany jest warsztat typu PW-2. Składa się on z warsztatu PW-1a oraz z wozu warsztatowego, na którym urządzony jest warsztat mechaniczny.

Należy nadmienić, że warsztat uzbrojenia w pcz wchodzi w skład warsztatu naprawy wozów bojowych i samochodów. Bezpośrednio podlega zastępcy dowódcy do spraw technicznych natomiast po linii fachowej szefowi uzbrojenia.

b/ pułkowy skład uzbrojenia amunicji /PWA i A/:

Stan osobowy PWA i A pu /pcz/:

- pirotechnik;
- magazynier;
- 2-ch laborantów.

Dobór tego w batalionie czołgów średnich pułku zmechanizowanego jest drużyna naprawy uzbrojenia /w składzie

4-oh ludzi/, która podlega pomocnikowi d/s technicznych pułku.

2. Zadania sekcji i obowiązki personelu uzbrojenia:

a/ Zadania sekcji uzbrojenia

- Do zadań sekcji uzbrojenia należy zaliczyć:
 - terminowe i ciągłe zaopatrywanie wojsk w amunicję, ^{z/} broń strzelecką, sprzęt artyleryjski, materiały konserwacyjne, materiały i narzędzia warsztatowe;
 - zapewnienie stałej gotowości do działań bojowych uzbrojenia ^{xx/} i innego sprzętu artylerii wchodzącego w zakres zaopatrywania służby uzbrojenia oraz kontrolę jego prawidłowej eksploatacji, przechowywania, utrzymania i konserwacji;
 - prowadzenie ewidencji uzbrojenia, amunicji i innego sprzętu artyleryjskiego;
 - organizację naprawy sprzętu uzbrojenia;
 - organizację zbiórki i ewakuację uszkodzonego sprzętu uzbrojenia, łusek i opakowania;
 - studiowanie działania w walce własnego i nieprzyjacielskiego sprzętu uzbrojenia i amunicji;
 - studiowanie i nagdywanie doświadczeń pracy służby uzbrojenia w różnych warunkach bojowych.

Sekcja uzbrojenia wymienionych pułków w walce rozmieszczona są przy kwaterymistrzowskim stanowisku dowodzenia /ESD/.

b/ Obowiązki personelu uzbrojenia:

- bezpośrednio kierowanie zaopatrywaniem pododdziałów pułku w amunicję i sprzęt uzbrojenia;
- urządzenie i kierowanie pracą pułkowego szkieletu uzbrojenia i amunicji oraz warsztatu uzbrojenia;
- planowanie zabezpieczenia pododdziałów pułku w amunicję i sprzęt uzbrojenia;
- organizowanie naprawy sprzętu uzbrojenia;
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości;
- organizowanie dowozu i ewakuacji;
- organizowanie na polu walki w rejonie tyłów, zbiórki uzbrojenia, amunicji, uszkodzonych łusek oraz opakowania;
- kontrola nad należytą eksploatacją, przechowywaniem i przydatnością techniczną sprzętu uzbrojenia i amunicji

Uwaga: w/ Pod nazwą "amunicja" wliczone również przeciwpancerne pociski kierowane /PPK/.

Uwaga: xx/ Pod nazwą sprzęt "uzbrojenia" wliczone również wszystkie przewidziane w rozkazach kierowniczych

- organizacja ochrony i obrony urządzeń tyłowych służby uzbrojenia;
- studiowanie nowych wzorów uzbrojenia i amunicji zarówno własnych jak i nieprzyjacielskich;
- informowanie ocy e stanie zapasów amunicji oraz stanie technicznym i ilościowym sprzętu uzbrojenia pułku;
- ścisła współpraca z kwatermistrzem pułku;
- utrzymanie stałej łączności z szefem uzbrojenia dywizji.

Szczególne obowiązki personelu uzbrojenia /ps /psu/ patrz zał. nr 1.

3. Organizacja i zadania pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia w walce

Do pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia w ps /psu/aliczamy:

- kompanijny punkt amunicyjny /kpa/;
- batalionowy punkt amunicyjny /bpa/;
- dywizjonowy punkt amunicyjny /dpa/;
- pułkowy skład uzbrojenia i amunicji /PSU i A/;
- pułkowy warsztat uzbrojenia /PWU/.

a) Zadania urządzeń tyłowych służby uzbrojenia w walce

Kompanijny punkt amunicyjny ma za zadanie przyjmowanie amunicji i uzbrojenia dostarczonego z batalionowego punktu amunicyjnego, żądanie magazynów i tańm /o ile nie zostało to dokonane na bpa/ oraz wydawanie amunicji na poszczególne plutony jak również zbieranie uszkodzonego sprzętu uzbrojenia, pustego opakowania z rejonu swej kompanii i odsyłanie tych materiałów do bpa.

Zadaniem batalionowego punktu amunicyjnego jest:

- przyjmowanie dostarczonej z PSUiA amunicji i uzbrojenia;
- uzupełnienie amunicji pododdziałom batalionu w miarę jej zużycia;
- ewakuacja uszkodzonego i zbędnego sprzętu uzbrojenia; strzelonych łusek i pustego opakowania;
- utrzymanie ruchomych zapasów zgodnie z nakazanymi normami;
- prowadzenie sprawozdawczości;
- żądanie tańm i magazynków;

- utrzymanie stałej łączności z PSUA.

punkowy skład uzbrojenia i amunicji na do zadania:

- przechowywanie i przechowywanie amunicji i sprzętu uzbrojenia dostarczonego do składów magazynowych

- utrzymanie suchych zapasów zgodnie z obowiązującymi normami;

- dostarczenie amunicji i sprzętu uzbrojenia do batalionowych punktów amunicyjnych oraz do 50 artylerii pułkowej;

- ewakuację z pododdziałów pułku uszkodzonego i zbędnego sprzętu uzbrojenia, strzelanych łusek i pustego opakowania;

- uposażanie pododdziałów w materiały do konserwacji i czyszczenia sprzętu uzbrojenia;

- prowadzenie ewidencji i sprawdzanie sprawności;

- utrzymanie stałej łączności z DSUA.

b/ Kompanijny punkt amunicyjny /kpa/

Kompanijny punkt amunicyjny jest to miejsce przeznaczone do przyjmowania i wydawania amunicji i sprzętu uzbrojenia. Kompanijny punkt amunicyjny organizuje się

z grupowania bojowych kompanii.

Kompanijny punkt amunicyjny

organizuje się dla amunicyjnego batalionu dla kompanii. Komendantem kpa jest szef kompanii.

w kompaniach drugiego rzutu ugrupowania bojowego batalionu, kompanijne punkty amunicyjne rozwijane są analogicznie jak w kompaniach pierwszego rzutu.

Kompanijne punkty amunicyjne w toku natarcia i obrony przesuwa się w ugrupowaniu bojowym swoich kompanii.

w batalionie szeregów pu oraz w kompaniach pułku szeregów

DK, DPano - kompanijnych punktów amunicyjnych nie organizuje się, natomiast organizuje się je jedynie w pododdziałach

tych piechoty amunicyjnej pułku szeregów DPano.

a/ Batalionowy punkt amunicyjny /bpa/

Batalionowy punkt amunicyjny jest to urządzenie służące do obsługi uzbrojenia przeznaczane do zapewnienia pododdziałów batalionu w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Batalionowy punkt amunicyjny rozwijany jest na bazie drużyny dowodu amunicji batalionu /drużyna dowodu amunicji wehdzi w skład plutonu zaplecza batalionu w pu/.

Miejscem rozmieszczenia bpa wyznacza dowca batalionu.

Komendantem bpa jest dowca drużyny dowozu amunicji, a całość działań prac kieruje szef sztabu batalionu.

Batalionowy punkt amunicyjny zarówno batalionów piechoty jak i drugiego szutru pułku w natarciu i obronie rozmieszczony jest w ugrupowaniu bojowym batalionu /do 2-3 km od przedniego skraju naszych wojsk/.

Rozwinięty bpa orientacyjnie zajmuje rejon 13-40 tys m² /100/200 x 150 /200/.

W toku natarcia bpa /zwinięty na samochodach drużyny dowozu amunicji/ przesuwane są skokami na pododdziałami batalionu po natarciu w kierunku przez dowcę batalionu, czyli razem z szutrem transportowym batalionu.

Gdy szutr transportowy wykorzystuje się do przesyłania pododdziałów batalionu w toku natarcia, to bpa /na samochodach drużyny dowozu amunicji/ nie odrywając się od szutru transportowego, posuwa się za batalionem.

W zależności od sytuacji bojowej i potrzeb wojsk bpa może rozwinąć się częściowo albo całkowicie, lub też nie rozwijać się wcale.

Poś koniec dnia walki bpa przybliża się do wojsk w celu uzupełnienia amunicji.

W toku walki obronnej bpa /zwinięty na samochodach/ przesuwane się w czasie:

- przegrupowania batalionu;
- skakania rejonu rozmieszczenia bpa podążając wzdłuż osi;
- wykrycia miejsca rozmieszczenia bpa przez nieprzyjaciela.

Podczas przeprowadzania kontrataków bpa kontratakujących batalionów przesuwają się za batalionami i rozmieszczają się do pracy podobnie jak w natarciu.

W wypadku narastającej się groźby okrążenia, bpa batalionu rozmieszczać należy w zależności od sytuacji.

Gdy okrążone wojska zajmują małą przestrzeń, celowym jest rozmieszczenie bpa batalionów pod osłoną walnących wojsk.

Przy odwróceniu ^{bpa} batalionu przesuwane się na rozkaz dowcy batalionu skokami lub posuwane się w przódzie kolumny batalionu.

W trakcie walki obronnej amunicję w pododdziałach batalionu uzupełnia się według zapotrzebowań poszczególnych pododdziałów.

d/ Dywizjonowy punkt amunicyjny /dpa/ samodzielniego dywizjonu
wzmocnienia lub wsparcia pułku /ser. dah. DPaoc/

Dywizjonowy punkt amunicyjny jest to urządzenie tylowe służące uzbrojeniu przeznaczony do zapatrywania pododdziałów dywizjonu w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Dywizjonowy punkt amunicyjny rozwijany jest w rejonie rozmieszczenia składów dywizjonu. Miejsce rozmieszczenia dpa wyznacza dca dywizjonu.

Komendantem dpa jest dca drużyny dowodu amunicji, a zastępcą prac kieruje szef sztabu dywizjonu.

Dywizjonowy punkt amunicyjny tak w natarciu jak i w obronie rozmieszcza się bezpośrednio za ugrupowaniem dywizjonu.

Rejon do rozwinięcia dpa orientacyjnie wynosi 13-40 tys. m² /100/200 x 150/200/.

W toku natarcia dpa /związany na samochodach/ przegrupowuje się przy każdorazowej zmianie stanowisk ogniwych przez dywizjon lub większą jego część.

W toku obrony dpa przenoszony jest /oprócz zmiany stanowisk/ w wypadku:

- przegrupowania dywizjonu lub pułku;
- w razie skrócenia rejonu rozmieszczenia dpa, poza dopuszczalną normę;
- w razie wykrycia rejonu rozmieszczenia dpa przez nieprzyjaciela.

Po przegrupowaniu dpa rozwija się tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba i to że jego elementy, których rozwinięcie jest konieczne dla zabezpieczenia działek bojowych wojsk.

e/ Pułkowy skład uzbrojenia amunicji PSUIA pz i prz

Pułkowy skład uzbrojenia amunicji jest to urządzenie /pododdział/ tylowe służące uzbrojeniu służące do zapatrywania pododdziałów pułku w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Pułkowy skład uzbrojenia i amunicji rozwijany jest w rejonie rozwinięcia składów pułku w szyku kolumnowo-powierzchniowym.

Dowódcą PSUIA jest kierownik składu. Miejsce rozmieszc-

czenia PSUIA, po uzgodnieniu z szefem uzbrojenia, wyznacza kwatermistrz pułku.

Pułkowy skład uzbrojenia i amunicji w natarciu w pułkach pierwszego rzutu rozmieszczony jest do 8 km od linii frontu, to jest za ugrupowaniem bojowym pułku.

W pułkach drugiego rzutu dywizji PSUIA rozmieszcza się za najmniej 1,2 km od ugrupowania bojowego batalionów pułku.

Pułkowy skład amunicyjny w obronie w pułkach pierwszego rzutu rozmieszczony jest do 10 km /lub razem z PEG/ od linii frontu.

W pułkach drugiego rzutu dywizji PSUIA rozmieszcza się za najmniej 1,2 km od ugrupowania bojowego batalionów.

Rejon rozmieszczenia składu uzbrojenia i amunicji systemem kolumnowo-powierzchniowym orientacyjnie wynosi: dla puł. I ponad 35000 m² /320 x 100/.

W czasie natarcia PSUIA przegrupowuje się w ciągu dnia walki przeciętnie dwa - trzy razy na dobę, zawsze po wykonaniu kolejnego zadania przez pułk; pod koniec dnia walki PSUIA powinien znaleźć się na rubieży rozmieszczenia bpa batalionów I rzutu pułku.

W wypadku gdy przewiduje się obciążenie obrony nieprzyjaciela bronią atomową, z powodu czego spodziewane jest wysokie tempo natarcia, PSUIA na podstawach wyjściowych winny być z zasady w większości zwinięte i gotowe do przesunięcia w ślad za wojskiem.

W toku obrony PSUIA przegrupowuje się w rejon kopaszowy w wypadku:

- przesunięcia PEG^K przy zmianie się nieprzyjaciela w rejon obrony pułku;
- gdy pułk otrzyma nowe zadanie bojowe musi się przegrupować;
- gdy zachodzi obawa, że nieprzyjaciół może wykonać skutecznie zadanie jądrowe na rejon rozmieszczenia tyłów pułku;
- gdy zostały porażone bronią jądrową zasadnicze rejon rozmieszczenia, a stopień skażenia promieniowaniem jest niebezpieczny wykonanie zadań przez pułk w tym rejonie.

W każdym wypadku przegrupowania PSUIA należy przeprowadzić Uwaga z/ PEG - pułkowy punkt gospodarczy.

wadzić z takim wyliczeniem, by ich odzwierciedlenie się od walezących wojsk nie utrudniało zaopatrywania i obsługi wojsk.

Przesunięcie PSUIA odbywa się po uzgodnieniu z szefem uzbrojenia na rozkazenie kwatermistrza pułku, wydane na podstawie rozkazu szefa pułku.

Każdorazowo po przegrupowaniu PSUIA szef uzbrojenia winien niezwłocznie meldować o tym szefowi wydziału uzbrojenia dywizji oraz powiadomić dowódców batalionów i dowódcę artylerii pułkowej, wskazując im nowy rejon rozmieszczenia PSUIA oraz PWU.

f/ Pułkowe /dywizyjne - det i det, bPano/ warsztaty uzbrojenia /PWU-dwu/

Pułkowy /dywizyjny/ warsztat uzbrojenia jest pododdziałem tyłowym służby uzbrojenia, który dokonuje naprawy uszkodzonego sprzętu uzbrojenia.

Pracą PWU kieruje kierownik warsztatu, natomiast dwa szefi uzbrojenia dywizjonu.

Zadaniem PWU i dwu jest dokonywanie naprawy bieżącej sprzętu uzbrojenia.

Pułkowe warsztaty uzbrojenia /dywizyjne/ warsztaty uzbrojenia /rozwijane są zazwyczaj w rejonach rozmieszczenia PSUIA/dwu/.

Przegrupowanie PWU /dwu/ następuje w takich samych okresach jak PSUIA /dwu/ z tym jednak, że w wyjątkowych wypadkach po uzgodnieniu z kwatermistrem, szef uzbrojenia pułku może przenieść je w rejon jemu najbardziej odpowiadający.

II. Organizacja dowodu i ewakuacji amunicji oraz sprzętu uzbrojenia

Współczesną walkę charakteryzuje wielkie nasycenie ludźmi i bierzących w niej udział oraz nasycenie różnorodną techniką bojową i sprzętem bojowym.

Współczesny żółt z kolei warunkuje ogromne zużycie środków materiałowych, szczególnie amunicji.

Sukcesy wojsk w dużym stopniu zależą od właściwego i terminowego zaopatrywania ich we wszystkie to im jest niezbędne do walki i życia.

Współczesne oddziały i związki taktyczne są zdolne do prowadzenia różnorodnych działań bojowych.

Działania bojowe związków taktycznych mogą być przeprowadzone w różnych warunkach terenowych i atmosferycznych

oraz w różnych porach roku i doby. I dlatego w jakich by to nie było warunkach sytuacji bojowej, gdzie by się odbywały i związki taktyczne nie znajdowały i co by tam nie stało, zawsze je należy zapobiegać.

Jednym z podstawowych warunków gwarantujących terminowe zapobieganie oddziałów i związków taktycznych we wszystkich to jest niezbędne do walki i życia jest sprawny, dobrze zorganizowany dowód środków materiałowych oraz umiety i stale ugrzewanie dowodu dokonującego transportem kolejowym, samochodowym, wodnym i lotniczym.

Nie mniejsze znaczenie w całokształcie prac zapobiegawczych ma również ewakuacja uszkodzonego i zbytego sprzętu utraconego, zdobytych wojennych a w pierwszej kolejności amunicji i sprzętu.

Odłączenie walczących wojsk od chorzych, rannych, zbytego i uszkodzonego sprzętu oraz pustego opakowania daje im możliwość swobodniejszego manewru oraz zwiększenie tempa działań.

a/ Organizacja dowodu

Dowodem, po linii służby uzbrojenia, nazywamy zespół ludzi związane z dostarczeniem wojskom amunicji, sprzętu uzbrojenia, sprzętu optyczno-mierniczego, sprzętu radiolokacyjnego i innych materiałów wchodzących w zakres zapobiegawcze służby uzbrojenia.

Dowód środków materiałowych odbywa się w ogniwoch dowodu. Miejsce, w którym schodzą się dwa ogniwa dowodu, nazywamy stykami.

W rejonie styku organizuje się punkty zapobiegawcze w których następuje przekazywanie środków materiałowych.

Odcinek drogi dowodu pomiędzy dwoma stykami nazywa się ramieniem dowodu.

Na szczeblu pułku rozróżniamy następujące ogniwa dowodu:

pułkowe -- od składów pułkowych do batalionowych /dywizyjnych/ punktów amunicyjnych i do SO artylerii pułkowej.

Dywizyjne -- od dywizyjnego punktu amunicyjnego do SO poszczególnych baterii.

Batalionowe -- od batalionowych do kompanijskich punktów amunicyjnych oraz do SO artylerii batalionowej.

Na dowódca wpływa następujące czynniki:

- rodzaj dowódcy;
- sytuacja bojowa;
- rodzaj, stan i ilość posiadanego transportu, warunki drogowe i atmosferyczne;
- długość zamknięcia dowozu;
- czas przeznaczony na dowóz.

Z uwagi na dowódca przeprowadza się w oddziałach i związkach podlegających mu w ten sposób, że szczególnie podlegający dowódcy swoim transportem do podległych mu oddziałów i pododdziałów. Natomiast oddziały artylerii pobierają środki materiałowe od szczebla nadrzędnego transportem własnym.

W niektórych wypadkach dowódca szczebla wyższego może wykorzystać w całości lub częściowo dla dowozu transport szczebla niższego.

W każdym jednak wypadku należy tak zorganizować dowóz, aby w maksymalnym stopniu wykorzystać środki transportu oddziałów i pododdziałów.

Dowódca amunicji do oddziałów i pododdziałów w okresie przygotowań do walki należy realizować w porze nocnej, a w czasie walki w zależności od potrzeb.

W toku walki amunicję do składów pułkowych dowozi się z zasady transportem dywizyjnym. Następnie z pułkowych składów amunicyjnych do batalionowych punktów amunicyjnych dowóz amunicji odbywa się transportem pułkowym względnie wspólnie pułkowym i batalionowym.

Do kompanijnych punktów amunicyjnych dowozi się amunicję transportem batalionowym.

Do plutonu amunicję dostarczają wyznaczeni w tym celu przez dowódcę plutonów nosiciele amunicji. Z plutonu pobierają i dostarczają do poszczególnej kompanii oraz do obsługi rkm, ckm i ręcznych granatników również nosiciele amunicji wyznaczeni z poszczególnych drużyn i obsługi.

Plutony artylerii batalionowej w kampanii wsparcia /87 mm arm., 82 mm ckm, 82 mm moździerzzy zapatrywane są przez bpa transportem batalionowym.

Do artylerii pułkowej /baterii 120 mm moździerzzy, 82 mm armat i baterii wyrzutni przeciwpancernych podskoków karabinowych/ oraz dla pl PKM-2 dowozi amunicję własnym transportem pułk.

W batalionie czołgów pułku zmobilizowanego amunicja do poszczególnych wołów wagiłana w rejonie wyszczególniono przez jedną kompanię dowodząca własnym transportem z PSUA - pułk.

W pułkach czołgów pułk wysyła czołwarki z amunicją /w składzie do 7 samochodów/, do obsługi dwóch /trzech/ kompanii czołgów każdej.

Czołwarki rozmieszczone są w rejonie rozmieszczenia grupy remontowo-ewakuacyjnej /do 3,5 km od stanowisk wołów bojowych/, jedną czołwarkę zapatruje poszczególne wozy bojowe z amunicją.

Jest rzeczą zrozumiałą, że największe zapotrzebowanie na transport będą miały wojska stanowiące pierwszy rzut, szczególnie działające na głównym kierunku lub wprowadzane do walki z marszu i dlatego też dla czołwarki obsługującej będzie najbardziej w pierwszej kolejności dowódca do tych wojsk swoim transportem. Natomiast część wojsk zarobnie w okresie organizacji walki jak i w czasie walki, znajdujących się w drugich rzutach, lub działających na drugorzędnych kierunkach, będzie miała więcej czasu na dowóz, ramie dowozi do tych wojsk do składów zapatrujących będzie krótsze, a ich potrzeby transportowe będą mniejsze niż u wojsk pierwszego rzutu.

Dlatego wojska te powinny skierować wolny swój transport celem pobrania amunicji dla potrzeb własnych wojsk.

Obecnie zapatruwanie w sprzęt uzbrojenia, to nie istnieją jakieś specjalne zasady dowozi. Transport sprzętu może odbywać się zarówno transportem kaduczą, jak i transportem własnym. W pierwszym przypadku wykorzystuje się ciągniki.

Dla oddziałów i związków taktycznych jako zasadę przyjęto, że dowódca jest dokonywany transportem samochodowym. Jednak w wypadku większych uszkodzeń /zniszczeń/ lub skrajnie trudnych warunkach terenowych, kiedy niemożliwością jest przygotowanie dogodnych dla ruchu transportu samochodowego, naprzemnych dróg lub objazdów oraz w wypadku działań wojsk w trudnych warunkach terenowych /górach, terenie leśnym-bagajnym/, wówczas dla dowozi można wykorzystać transport lotniczy, wodny, lub kenny /samochody, śmigłowce transportowe, wozy i juki/.

Należy tu wspomnieć, że do dowozi amunicji odpowiedzialni

ny jest kwatermistrz pułku, natomiast za zaopatrzenie w amunicję pododdziałów pułku szef uzbrojenia.

b/ Organizacja ewakuacji.

Ewakuację po linii uzbrojenia, nazywamy całością czynności związanych z wywiezieniem do tyłu zbędnego lub uszkodzonego sprzętu uzbrojenia, strzelonych łusek, pustego opakowania i tary oraz innych zbędnych materiałów wchodzących w zakres zaopatrzenia służby uzbrojenia.

Ewakuację organizuje i zabezpiecza własnymi środkami transportowymi wyższy szczebel zaopatrzący. W wyjątkowych wypadkach, gdy sytuacja i warunki tego wymagają, powiększa zasada może ulec zmianie.

Ewakuację przeprowadza się opóźnionym transportem ogólnego przeznaczenia po dokonaniu przez niego demonu.

W pierwszej kolejności ewakuacji podlegają choroby i ranni, a potem uszkodzony sprzęt i inne zbędne materiały.

Uszkodzony sprzęt strzelecki, strzelone łuski, puste opakowania i zdobyty sprzęt, batalion /dywizjon/ ewakuuje z kompanii /baterii/ na batalionowy punkt amunicyjny /dywizjonowy punkt amunicyjny/.

Z bpa /dpa/ dalszą ewakuację przeprowadza się transportem pułkowym na PSUIA, a z PSUIA na punkty ewakuacji, gdzie dalszą ewakuację przeprowadza własnym transportem i rannymi batalion ewakuacji uzbrojenia /rbeau/.

Uszkodzony sprzęt artyleryjski, o ile naprawa nie może być dokonana na miejscu, ewakuuje się w zależności od rodzaju wymaganej naprawy bezpośrednio do warsztatów uzbrojenia pułku, dywizji, Frontu lub punktów ewakuacji uzbrojenia. Uszkodzony ewakuuje się z pomocą własnymi ciągnikami.

Na punktach zbiórki sprzętu uszkodzonego w miarę naprawy sprzętu i materiałów uzbrojenia, służba uzbrojenia powinna niezwłocznie przystąpić do jego spisania i rejestracji, sortowania i defektacji.

Przy sortowaniu i defektacji sprzęt i materiały dzieli się na nadające się do użytku, na nadające się do użytku po naprawie w oddziałach lub na nie nadające się do użytku.

Prócz tego przeprowadza się sortowanie wg systemów, kalibrów, wzorów i kompletów.

Sprzęt nadający się do użytku i naprawy, podlega się konserwacji.

Przy odbiorze wszelkiego rodzaju sprzętu, należy

zwracać baczniejszą uwagę, aby sprzęt ten nie był skażony gazami i promieniotwórczością. W przeciwnym wypadku, należy przeprowadzić dezaktywację.

o/ drogi dowozu i ewakuacji

Drogi dowozu i ewakuacji dzieliny są:

- dywizyjne, przebiegające od dywizyjnego punktu zaopatrzenia do rezerwy zaopatrzeniowej dywizji;
- pułkowe, przebiegające od składów pułku do rezerwy zaopatrzeniowej pułku;
- batalionowe, przebiegające od rubieży rozmieszczenia urządzeń tyłowych batalionu do przedniego skrajnego naszynek wojsk.

Na linii rozmieszczenia składów pułkowych, wyznacza się rezerwę dywizyjną, zaś na linii rozmieszczenia batalionowych punktów gospodarczych /bpg/ rezerwę pułkową.

Według przeznaczenia drogi dowozu i ewakuacji dzielą się na:

- zasadnicze, po których przeprowadza się dowóz i ewakuację;
- kontrolowane, które wykorzystuje się w razie niemożliwości dokonywania dowozu i ewakuacji po drogach zasadniczych.

Dla każdego pułku pierwszego szutru dywizji dowódcy wyznaczają po jednej lub dwie zasadnicze drogi dowozu i ewakuacji.

Oprócz zasadniczych, wyznaczają kontrolowane drogi dowozu i ewakuacji, zakłady oraz rozbudowują siłą pojazdów i sprzętu.

Pułki drugiego szutru dywizji, pododdziały wzmocnienia i wsparcia oraz pododdziały artylerii i inne pododdziały pułku korzystają z dróg dowozu i ewakuacji tych oddziałów, w składzie lub na korzyść których działają.

Dla transportu gęstego należy wyznaczyć oddzielne drogi. W wypadkach koniecznych i w terenie o słabej rozwiniętej sieci dróg, wyznacza się drogi na przejazd.

Na drogach dowozu i ewakuacji, właściwe sztaby oddziałów organizują skuteczną regulację ruchu. Ponadto oprócz regulacji ruchu należy stosować ustawianie znaków drogowych, tablic orientacyjnych oraz znaków umownych, co ma szczególne znaczenie dla oznaczenia dróg dowozowych do punktów, składów i magazynów.

III. Zapasy amunicji oraz ich użytkowania

Dla zapewnienia ciągłości w zaopatrywaniu wojsk w amunicję pododdziały i oddziały posiadają odpowiednie zapasy amunicji.

Zapasy amunicji w tyłach taktycznych dzielą się na:

- ruchome;
- dozażne.

Zapasy ruchome są to stałe określone normami zapasy amunicji noszone przez żołnierza oraz woźcę na sprzętach transportowych pododdziałów i oddziałów, a przeznaczone do pokrywania strat i strat w czasie walki.

Zapasy ruchome amunicji dzielą się na:

- zapasy znajdujące się przy broni i sprzęcie;
- zapasy znajdujące się w punktach i składach amunicyjnych.

Podaje w zapasach ruchomych amunicji rozróżnia się:

- zapasy bieżące /wznowowe/;
- zapasy niebaruszałne.

Zapasy bieżące stanowią część zapasów ruchomych amunicji, którą zużywa się na zaspokojenie potrzeb bieżących.

Zapasy niebaruszałne amunicji stanowią część zapasów ruchomych, której zużycie następuje w razie konieczności i tylko na rozkaz dowódcy.

Zapas niebaruszałny stanowi określoną normami część zapasów znajdujących się bezpośrednio u żołnierza lub przy sprzęcie.

Zapasy dozażne amunicji są to zapasy przydzielone przez wyższy szczebel dowodzenia ponad zapasy ruchome. Są one składane ze ziemi lub przydzielone wraz z transportem dla zabezpieczenia dłuższego okresu działań bojowych lub intensywniejszego zużycia amunicji.

Zapasy dozażne grupują się w następujących okolicznościach:

- dla wykonania egzywicznego przygotowania i wsparcia wojsk w głębi obrony nieprzyjaciela;
- dla zabezpieczenia działań oddziałów wydzielonych;
- w przewidywaniu przerwy w dowodzie ze względu na sytuację bojową, warunki klimatyczne i terenowe;
- na zabezpieczenie wykonania uderzenia uprzedzającego względnie na wykonanie egzywicznego zapobiegania.

wysokość zapasów brzośnych każdorazowo określa dowódca szczebla nadrzędnego.

Zapasy środków materiałowych określa się w jednostkach kalkulacyjnych amunicyjnych; amunicję w jednostkach ognia.

Jednostka ognia jest to ilość amunicji ustalona normami na jednostkę broni /karabin, sztafet/ lub wóz pancerny /czołg, działko pancerne/.

Rozdzielamy jednostki ognia:

- pojedyncze;
- zbiorowe.

Pojedynczą jednostkę ognia określa się na jedną jednostkę broni.

Zbiorowa jednostka ognia jest to suma pojedynczych j.o. w batalionie, dywizjonie lub pułku.

Zapasy ruchome amunicji w podobozniach, oddziałach powinny być stale uzupełniane do norm niezależnie od sytuacji bojowej.

W celu należytego i terminowego zabezpieczenia działań bojowych wojsk, umożliwienia szybkiego manewru amunicją i zmniejszenia możliwości jej strat - ruchome zapasy amunicji w pułkach urzucane są następująco:

W PEŁ. POK

Lp.	Wyszczególnienie	Amunicji strzelniczej	Amunicji artyl. mał. ciężko-śred.	Amunicji artyl. plot.	Amunicji czołgowej	Przebieg
1.	Przy żołnierzu /broni, sprzęcie/	0,6	0,5	2,0	1,0	IX/ Jedno pełne zaopatrzenie w amunicję w kierunku wyznaczonego celu.
2.	Batalionowy punkt amunicyjny	0,1/-	0,15/-	-	-	
3.	Pułkowy skład uzbrojenia i amunicji	0,1/0,2	0,2/0,3	0,2	0,2	
4.	Razem w pułku	0,8	0,8	1,5	1,5	

Uwagi:

- x/ W mianowniku dla poz.
- xx/ W baterii 6-8 wyrzutni. W wyrzutniach o trzech przewodnicach pracuje jedno pełne zaopatrzenie należy rozumiąc ilość pocisków, które możeabrać wyrzutnia 1-3 szt na przewodnicach i 3 szt jako zapas oraz w wyrzutniach o czterech przewodnicach tylko 4 szt, które umieszczają się na przewodnicach. A więc jedno pełne zaopatrzenie wszystkich wyrzutni baterii wynosi 16-48 pancernych pocisków kierowanych, włącznie 24-32 pancernych pocisków kierowanych.

dzonego lub zmniejszonego następuje na podstawie meldunków lub na strzelnicach.

Jedną z czynności wchodzących w zakres materiałowego zapotrzebowania wojsk jest planowanie. Celem planowania jest zapewnienie terminowego zaopatrzenia wojsk w amunicję w różnorodnych warunkach walki.

Planowanie na szczeblu pułku obejmuje następujące czynności:

- ustalenie potrzeb amunicji na okres organizacji walki i na pierwszy dzień walki;
- ustalenie limitu zużycia amunicji dla pododdziałów pułku;
- ustalenie ilości amunicji, którą należy dowieźć do pododdziałów pułku dla zgrupowania wskazanych sekcji;
- kalkulację czasu, siły i środków dla dowozu amunicji.

Planowanie zaopatrzenia pododdziałów pułku w amunicję przeprowadza się na podstawie:

- limitu zużycia amunicji, ustalonego przez nadrzędny szczebel współpracujący;
- wytycznych dowódcy odnośnie zabezpieczenia wojsk w amunicję;
- przybliżeniu amunicji oraz terminu jej dowozu;
- aktualnego stanu faktycznego sprzętu uzbrojenia i wielkości jednostki ognia dla poszczególnych kalibrów uzbrojenia;
- posiadanych zapasów amunicji;
- danych o przegrupowaniu składów;
- ilości zapasów jaka należy utrzymać pod koniec dnia walki.

Aktualną jednostkę ognia podaje się codziennie nadrzędnym organom współpracującym w meldunkach ustalonych przez wyżej wymienione organy.

2. Praca sekcji uzbrojenia w okresie organizacji walki

Ilość środków materiałowych, a w szczególności amunicji, potrzebne pułkowi, zależy od wielu czynników, do których zaliczamy:

- miejsce, rolę i zadania pułku;
- charakter obrony nieprzejadła lub własnej;
- ilość siły i środków jakimi dysponuje pułk;
- użycie środków jądrowych.

Miejsce, rola i zadania pułku mają decydujący wpływ na wielkość potrzeb materiałowych. Na przykład pułk znajdujący się w pierwszym zwole dywizji i działający na głębokim kierunku, zużyje w pierwszym dniu walki znacznie więcej amunicji, aniżeli pułk znajdujący się w drugim zwole dywizji. Podobnie większe zapotrzebowanie amunicji będzie podczas natarcia na zawieszoną obronę, aniżeli na obronę doskonale zorganizowaną.

Przeprowadzając kalkulacje potrzeb materiałowych, sekcja uzbrojenia pułku powinna przeanalizować i uwzględnić następujące czynniki:

- stan zapasów w wojskach i składach pułku w chwili rozpoczęcia organizacji działań;
- planowany stan zapasów, jaki należy posiadać z chwilą rozpoczęcia działań;
- zużycie amunicji w okresie organizacji walki;
- zużycie amunicji w okresie walki;
- ilość zapasów, jaką należy utrzymać pod koniec dnia.

Stan zapasów w wojskach i składach pułkowych zależy od warunków, w jakich pułk przebedzi do działań. Bardzo częste w czasie planowania zapotrzebowania materiałowego, zapasy ruchome pułku nie będą uzupełnione do pełnych norm. W związku z tym, że zapasy te niezbędne są dla zabezpieczenia waloszących wojsk, uzupełnienie ich do pełnych norm przed rozpoczęciem walki i sukcesywne uzupełnianie ich w toku walki należy do podstawowych zadań sekcji uzbrojenia.

W związku z tym służba uzbrojenia w okresie organizacji walki, w terminie wyznaczonym przez dowódcę pułku, obowiązana jest dowieźć:

- amunicję do uzupełnienia zapasów ruchomych, przewidzianych przez pododdziały i PSUJA;
- amunicję przeznaczoną jako zapas doraźny;
- amunicję na pokrycie zużycia w okresie organizacji walki.

Dowódz amunicji w okresie organizacji walki powinien być przeprowadzony w czasie nocy. Amunicja przeznaczona jako zapas doraźny może być składana bezpośrednio na SO artylerii lub na miejscu określonym przez dowódcę artylerii pułkowej, skąd poszczególne pododdziały będą pobierały ją własnym transportem.

Nie należy jednak gromadzić nadmiernej ilości amunicji

na 80 /przeważnie w obronie/, ponieważ przy ewentualnej zmianie sytuacji na naszą niekorzyść, możemy ją utracić.

Nowe ruchome formy walki, szybkie tempo natarcia i bardzo krótki okres przejścia z obrony w natarcie i odwrotne, komplikuje pracę służby uzbrojenia i zmusza ją do szukania odpowiednich form zaopatrywania materiałowego walczących wojsk. Jest rzeczą zrozumiałą, że w nowoczesnej operacji okres organizacji walki będzie bardzo krótki - może trwać parę dni, a w niektórych wypadkach wprost jeden dzień. To zmusza służbę uzbrojenia do uproszczonego planowania i zastępowania wszelkiego rodzaju planami ustnymi zarządzeniami.

W każdym bądź razie sposób i charakter planowania uwzględniać się powinno od konkretnej sytuacji i warunków, w jakich ma się odbywać walka. Zrozumiałe jest, że jeżeli okres organizacji walki trwać będzie dłużej, należy wykonywać pełną dokumentację, opracowując wszelkie zagadnienia szczegółowo, a nawet w paru wariantach.

Jeżeli okres organizacji walki jest krótki, planowanie należy ograniczyć do szybkiego przeanalizowania zasadniczych zagadnień i przeprowadzenia niezbędnych kalkulacji.

Przystępując do planowania zaopatrzenia wojsk w sprzęt uzbrojenia i amunicję na okres walki, szef uzbrojenia pułku powinien dokładnie przeanalizować następujące czynniki:

- położenie nieprzyjaciela i jego możliwości bojowe;
- położenie wojsk własnych i ich możliwości bojowe;
- zadanie poszczególnych pododdziałów wchodzących w skład pułku;
- rozmieszczenie składów i warsztatów uzbrojenia;
- możliwości transportowe pułku;
- czas trwania walki i głębokość przypuszczalnego działania pułku;
- limit przydzielonej amunicji /o ile takowy zna/ lub orientacyjnie normy zużycia amunicji przez pułk;
- organizację dowozu i ewakuacji;
- organizację naprawy sprzętu uzbrojenia;
- sposób utrzymania łączności z własnymi urządzeniami i pododdziałami tyłowymi oraz z dowódcami pododdziałów pułku.

Do dokładnym przeanalizowaniu wyżej wymienionych zagadnień i po wyciągnięciu odpowiednich wniosków szef uzbrojenia pułku wraz z pomocnikiem przystąpi do opracowania danych

dla dowódcy artylerii pułkowej, szefa sztabu oraz szefa OPL pułku.

Dane składane przez szefa uzbrojenia zainteresowanym winny zawierać:

- stan zaopatrzenia wojsk w sprzęt uzbrojenia i amunicję oraz stan zapasów w magazynach i składach;
- stan techniczny uzbrojenia, ilość uszkodzonego sprzętu i termin jego naprawy;
- proponowane rozmieszczenie urządzeń tykowych służby uzbrojenia i ich przegrupowanie;
- sposób dalszego zaopatrywania pododdziałów pułku.

Dane o stanie zaopatrzenia wojsk w sprzęt uzbrojenia i amunicję oraz o zapasach w składach i stanie technicznym sprzętu uzbrojenia, srebro uzbrojenia otrzymuje z meldunków, składanych mu przez ów pododdziałów pułku w ustalonych terminach.

Wykaz ilościowy uszkodzonego sprzętu i termin jego naprawy przekazuje wydzielonemu uzbrojenia z DWU kierownik warsztatu, a w szczególnych pododdziałów artylerii pododdziałów.

Termin przegrupowania PSU i PWU i rejon ich rozmieszczenia - szef uzbrojenia uzgadnia z kwatremistrzem pułku na miejscu.

Natomiast dla określenia sposobu dalszego zaopatrywania pododdziałów, szef uzbrojenia musi znać:

- przypuszczalne kierunki ruchów armii z rozbiorem na poszczególne okresy walki;
- zadania bojowe pułku;
- kierunek walki dowódcy.

Szef uzbrojenia pułku nie mając tych wiadomości nie jest w stanie rozpocząć dalszego zaopatrywania materiałowego zabezpieczenia wojsk.

Z zadaniem bojowym pułku oraz z kierunkiem walki dowódcy pułku zapoznaje go dowódca pułku względnie szef sztabu.

Wzrost ruchów i uzasadnienie amunicji z niektórych wypadkach, podawane są w rozkazach kwatremistrzowskim dywizji, z których rozpoznaje się szef uzbrojenia pułku. Z zasadą jednak będzie podany w rozkazach kwatremistrzowskim dywizji ilość amunicji przydzielony pułkowi na okres walki. Dlatego też szef uzbrojenia będąc na SD dowódcy pułku, po zapoznaniu się z zadaniem bojowym dywizji i kierunkiem walki dowódcy pułku, powinien utrzymać do dowódcy artylerii pułkowej przy-

opuszczalne normy zużycia amunicji artyleryjskiej z rozbiorem na poszczególne fazy walki /dowódca artylerii pułkowej może to określić z doświadczeń minionych walk oraz na podstawie otrzymanego limitu z dowódcy/. Oprócz tego dowódca artylerii pułkowej powinien podać szefa uzbrojenia:

- ilość amunicji /kalibrami/, która należy zgromadzić na 60;
- miejsce i termin nagromadzenia tychże zapasów;
- kolejność i termin zaopatrzenia w amunicję poszczegól-nych pododdziałów pułka;
- potrzebne ilości amunicji specjalnej /chemicznej i oświetlającej/;
- termin gotowości bojowej pododdziałów.

Przyopuszczalne normy zużycia innych rodzajów amunicji z rozbiorem na poszczególne fazy walki, obowiązani są podać szefowi uzbrojenia pułku:

- normy zużycia amunicji strzeleckiej i czołgowej - szef sztabu pułku wglądnie jego zastępca;
- normy zużycia amunicji przeciwlotniczej - szef sztabu pułku.

Znajdąc powyższe dane sekcja uzbrojenia jest w stanie przystąpić do opracowania danych dla zainteresowanych dowódców i szefów służb. Równocześnie z opracowywaniem przez sekcję uzbrojenia danych dla wyżej wymienionych, opracowuje się dane dla kwaterymistrzów potrzebne do propagacji, które sporządza dla dowódcy pułku.

Dane przekazywane kwaterymistrzowi obejmują:

- ilość amunicji w tonach, którą chce przewieźć szef uzbrojenia z PSUIA do PSUIA oraz z PSUIA do punktów amunicyjnych batalionów, czy też bezpośrednio do samodzielnych baterii w okresie organizacji walki i w toku walki;
- propozycje odnośnie miejsca i terminu przegrupowania urządzeń tyłowych służby uzbrojenia;
- propozycje sposobu dowozu.

Mając normy zużycia amunicji, sekcja uzbrojenia oblicza tonaż amunicji, którą chce przewieźć z PSUIA do PSUIA i z PSUIA do pododdziałów, podając kwaterymistrzowi to w tonażu. Termin i miejsce przegrupowania PSUIA, jak było przewidziane poprzednio, szef uzbrojenia uzgadnia bezpośrednio

- zapotrzebowanie na amunicję;
- zapotrzebowanie na sprzęt uzbrojenia;
- rozdziałnik dla pododdziałów na sprzęt uzbrojenia i amunicję;
- plan naprawy sprzętu uzbrojenia;
- plan dowozu /o ile szkoda uzbrojenia została do określonej dyspozycji transport/;
- wykaz jednej jednostki ognia;
- wykaz etatowej zalążności sprzętu;
- wykaz jednej jednostki ognia w przeliczeniu na tonaż i samochody.

Poza wymienionymi dokumentami, o ile czasu pozwala, sekcja uzbrojenia może prowadzić mapę roboczą niosącą na nią te elementy ugrupowania pododdziałów, które są jej niezbędne w jej pracy.

Przed przystąpieniem do opracowywania poszczególnych dokumentów, sekcja uzbrojenia nakłada taktyczną ewidencję amunicji i sprzętu uzbrojenia oraz prowadzi ją od pierwszych godzin okresu organizacji walki, aktualizując w zależności od zmieniających się sytuacji. Prowadzi się ją w jednostkach ognia pododdziałowych i pułkowych.

O ile przydzielony limit amunicji przez dywizję nie zabezpieczy /wg obliczenia dowódcy/ potrzeb pułku - dowódca poleca szefowi uzbrojenia pułku złożyć odlatkowe zapotrzebowanie do dowódcy dywizji na brakującą amunicję. Równocześnie sekcja uzbrojenia składa zapotrzebowanie do dowódcy dywizji na brakujący sprzęt uzbrojenia. Zapotrzebowanie na sprzęt uzbrojenia składa się w tym wypadku, o ile stan faktyczny ludzi pułku przewyższa ilość posiadanego sprzętu uzbrojenia /tzn. są walne obokugi, a brak śmiał lub brak broni strzeleckiej/.

W przeciwnym wypadku nie jest wskazane obciążenie nadliczbowym sprzętem pododdziałów.

Rozdziałnik na amunicję i sprzęt uzbrojenia dla poszczególnych pododdziałów, sekcja uzbrojenia wykonuje na podstawie wytycznych dowódcy dywizji oraz na podstawie nadesłanych wyliczeń w dywizyjnych planach zaopatrzenia pułków w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Plan dowozu sekcja uzbrojenia sporządza samodzielnie o ile został jej przydzielony do bezpośredniej dyspozycji

transport, lub wspólnie ze sztabem kwatermistrzowskim w dwóch egzemplarzach. Pierwszy egzemplarz kwatermistrzowski własny do ogólnego planu dowozu, natomiast drugi egzemplarz sztabu uzbrojenia do sztabu. Jest on warunkiem podstawą do wydawania poleceń dowódcy amunicji zgodnie z potrzebami.

Wykaz jednej je pułku, wykaz etatowej należności sprzętu uzbrojenia i wykaz jednej je w przekształceniu na tenach i samochody służą jako dokumenty pomocnicze przy opracowywaniu rozkazniczej dokumentacji.

Należy nadmienić, że powyższe dokumenty będą rozpracowywane szczegółowo o ile na to pozwoli czas. Natomiast tabela uzbrojenia pułku dysponująca minimalną ilością czasu rozpracowania będzie służyć jako podstawa, na której PSUIA wykonać będzie amunicję podstawową.

Do opracowania poszczególnych dokumentów, wydział uzbrojenia przygotowuje do praktycznej realizacji materiałowego zapotrzebowania wojsk w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

3. Praca wydziału uzbrojenia w toku natarcia i obrony

Terminowo i nieprzerwanie zapatrywanie walczących pododdziałów w amunicję w czasie walki jest zagadnieniem trudnym i skomplikowanym. Trudności te wynikają nie tylko z tego, że nieprzyjaciół będzie odciążał na drągi dowozu, urządzenia tylowe i składy, lecz również dlatego, że wydział się wamie dowozu /w natarciu/, a więc wystąpi konieczność przegrupowania składów, co przy manewrowym charakterze działań, powoduje zmianę całego systemu zapatrywania.

W związku z tym organizacja zapatrywania w amunicję w toku walki będzie się opierała przede wszystkim na wykorzystaniu zapasów ruchomych, znajdujących się przy sprzęcie /dokładnie/ oraz w pododdziałach pułku.

Zarówno w natarciu jak i w obronie, zapatrywanie w amunicję w toku walki będzie przebiegało w sposób podobny, przede wszystkim w oparciu o zapasy ruchome, jednak każdy rodzaj walki będzie miał pod tym względem swoje charakterystyczne właściwości. Z zasady w toku natarcia wamie dowozu się wydział i najdalej konieczność przybliżenia PSUIA do wojsk. Jest rzeczą zrozumiałą, że w porównaniu wyjściowym, gdy PSUIA znajdował się w odległości do 8 km od linii frontu, kwatermistrz pułku mógł dowieść pięciokrotnie, a nawet więcej razy amunicję w ciągu doby do pododdziałów i do artylerii, nawet

w wypadku, gdy sposób transportu pułkowego była najtańsza do wprowadzenia transporta artylerii, tego. Natomiast w bateriach podległych baterie i dywizyjnym punkty amunicyjnie mogą być wykorzystywane z PSUIA dwa razy lub najwyżej trzy razy w ciągu doby.

W tym okresie kwatermistrz wspólnie z sekcją uzbrojenia pułku musi tak zorganizować dowód, abyby wolał nie odzwolnić braku amunicji.

W okresie ogólnego przygotowania baterie i wsparcia wojsk w głębi do chwili zmiany SO pododdziały będą zużywały amunicję złożoną w okresie organizacji walki na SO. W trakcie przegrupowywania się - artyleria batalionowa i pułkowa będzie wykonywać zadania ogniowe amunicją, ważną przy osłonie, a następnie w plutonach dowodu amunicji batalionów względnie w składzie pu. Po zakończeniu amunicji z zapasów ruchomych, transport tych pododdziałów będzie próbowy ²⁻³ godzinach walki. A więc do tego okresu czasu musi nastąpić pierwszy dowód amunicji z pułku.

Przed dowodem amunicji do pododdziałów, sekcja uzbrojenia będzie musiała przeprowadzić przegrupowanie PSUIA.

W toku obrony największe zużycie amunicji będzie miało miejsce w okresie wykonywania uderzenia uprzedzającego /i. il. pułk będzie brał w nie udział/, w czasie ogniowego zapobiegania i podczas wykonywania kontrataków przez dowództwo pułku. Biorąc powyższe pod uwagę, sekcja uzbrojenia musi tak pokierować rozpatrzeniem pododdziałów w amunicję, by w tychże okresach walki odzwolnić nie brakowało amunicji.

Zospatrywanie pododdziałów /a przeważnie pododdziałów artylerii/ w amunicję, biorących udział w zabezpieczeniu wykonywania uderzenia uprzedzającego względnie zabezpieczenia wykonywania kontrataku lub w ogólnym zapobieganiu sekcja uzbrojenia powinna zająć się do chwili rozpoczęcia baterie przez nieprzyjaciela. Maksimum amunicji potrzebne na powyższe powinno być związane na SO.

Z chwilą przejścia nieprzyjaciela do baterie pododdziały zużywają przede wszystkim nasy związane na SO, a dopiero później, w toku walki zapasy ruchome. Po pierwszym przegrupowaniu, artyleria zużywa amunicję z zapasów ruchomych, które będą uzupełniane w miarę możliwości ze składów

amunicyjnych pułku.

W celu zabezpieczenia kontraktu podlegały wy-
wozić amunicję z magazynów wchodzących w skład wy-
działu, dowódca pułku może nakazać szefowi wydziału, zle-
cić amunicję na 30 dni na potrzeby kontraktu.

Podczas wykonywania kontraktu przez pułk drugiego
szwarcu dywizji PZPiA będzie się poruszała na głównym kierunku
pułku i rozwinie się amunicja w stosunku do zmieniających
potrzeb.

Opis amunicyjnej negocjacji będzie tu jeszcze sek-
cją uśrednienia, przez z przegrupowaniem swych urządzeń i tak-
tycznych, które przegrupowanie nie posiadać będzie pułku /prze-
szedłoby tylko przez kwatery pułku/.

W wypadku, kiedy dowódca tak w kontracie jak i w obrocie
zostanie bardzo utrudniony lub niewłaściwy, na rozkaz dowódcy
pułku może amunicja otrzymać manewr amunicji między pod-
działami pułku.

Kiedy w czasie negocjacji na transport dywizyjny
z amunicją znajduje konieczność przesunięcia PZPiA do nowego
rejonu, należy w celu wyeliminowania rozbieżności po-
zostawiać dowódcę, który mógłby transport dywizyjny deprecja-
cja do nowego miejsca rozmieszczenia PZPiA.

Na zakończenie dnia walki dowódca pułku na podstawie
zadania bojowego na dzień następnego oraz na wysłuchaniu pro-
pagoji podległego mu sztabu, w swojej decyzji między innymi
powinien podać:

- rejon rozmieszczenia i tym samym urządzeń
i magazynów uzbrojenia pułku/ w następnym dniu
walki;
- formę i ilość amunicji, którą należy dowozić
przez pułk do pododdziałów do czasu rozpoczęcia
walki w następnym dniu oraz limity amunicji
dla poszczególnych pododdziałów.

Poważnym wymiarem pracami, sekcja uzbrojenia
obowiązana jest składować szefowi wydziału uzbrojenia dywizji,
kiedy wydziału amunicji i sprawozdanie:

- meldunek o stanie amunicji;
- meldunek o stanie uzbrojenia;
- meldunek o naprawie sprzętu uzbrojenia;
- sprawozdanie o naprawie sprzętu uzbrojenia;

- meldunek o stratach sprzętu uzbrojenia i amunicji;
- meldunek o zebranych i odesłanych broniach i sprzęcie.

W meldunkach i sprawozdaniach wyszczególnia się amunicję w sztukach z uwzględnieniem kalibrów, rodzajów i sposobu jej działania.

V. Dotychczasowe uzbrojenie i amunicja służby uzbrojenia

Przechodząc do krótkiego omówienia organizacji bezpośredniego dowodzenia uzbrojeniami tyłowymi służby uzbrojenia należy nadmienić, w kilku słowach o obowiązkach dołu i środków rodzących wojsk i służb w zakresie dotyczącym dowodzenia wymienionymi wyprzednio jednostkami i materiałowo-technicznym zabezpieczeniem wojsk w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Dol pułku w swej decyzji ustala limit amunicji poszczególnym batalionom i pododdziałom pułkowym oraz terminy dowozu amunicji.

Sztab pułku na podstawie propozycji szefa artylerii, szefa OPL, kwatermistrza i szefa sekcji uzbrojenia pułku, zgodnie z decyzją dol pułku, ustala rejonowy rozmieszczenia PZO /o tym samym i urzędach tyłowych służby uzbrojenia/, kolejność i terminy ich przesunięć, daje wytyczne odnośnie organizacji łączności z pułkowym punktem gospodarczym /PZO/, ochrony i nasłaniania rejonów rozmieszczenia tych jednostek, a także organizuje współdziałanie pomiędzy oddziałem sztabu, szefami rodzących wojsk i służb pułku, w zakresie zabezpieczenia walących wojsk w amunicję i sprzęt uzbrojenia.

Szef artylerii pułkowej wspólnie z szefem sekcji uzbrojenia przygotowuje dol pułku propozycje odnośnie zabezpieczenia wojsk w sprzęt uzbrojenia, amunicję artyleryjską, typowo przez paciski kierowane, ustala terminy zgromadzenia tychże zapasów oraz terminy ich dowozu.

Szef OPL pułku wspólnie z szefem sekcji uzbrojenia przygotowuje dol pułku propozycje odnośnie zabezpieczenia wojsk OPL w sprzęt uzbrojenia, amunicję do PKM-2, ustala terminy zgromadzenia tychże zapasów i terminy ich dowozu.

Szef łączności pułku na podstawie decyzji dol i wskazówek szefa sztabu pułku organizuje bezpośrednią i ciągłą łączność szefa artylerii z szefem sekcji uzbrojenia

pułku /poprzez KSD/, a szefa uzbrojenia pułku w jego urządzeniach tyłowych.

Szef sekcji uzbrojenia pułku ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za terminowe zabezpieczenie wojsk w amunicję i sprzęt uzbrojenia, gotowość bojową i techniczne przygotowanie PSUIA oraz POU.

Pod jego bezpośrednim kierownictwem sekcja uzbrojenia pułku planuje i organizuje przygotowanie amunicji, rozmieszczenie i przegrupowanie PSUIA oraz POU, właściwe i terminowe zabezpieczenie wojsk w amunicję, organizuje kontrolę stanu technicznego amunicji i sprzętu uzbrojenia oraz przygotowanie technicznego i bojowego urządzeń tyłowych służby uzbrojenia.

Bezpośrednie dowodzenie i kierowanie PSUIA oraz POU sprawuje szef sekcji uzbrojenia w KSD pułku.

Sekcja uzbrojenia pułku rozmieszczona się na KSD pułku i bezpośrednio kieruje PSUIA oraz POU, organizuje przyjęcie amunicji przybywających z dywizji, dokonuje podziału amunicji pomiędzy pododdziały pułku, organizuje i planuje przygotowanie amunicji do wydania, kieruje przegrupowaniem PSUIA oraz POU w czasie trwania walki, prowadzi taktyczną ewidencję zabezpieczenia wojsk w amunicję, składa meldunki w tej sprawie do sztabu pułku i dla szefa artylerii pułkowej, uzgadnia i planuje z szefem artylerii pułkowej podział amunicji artyleryjskiej między poszczególne pododdziały artylerii pułkowej, terminy jej dostarczenia, uzgadnia i planuje z szefem sztabu pułku podział amunicji strzeleckiej i awaryjnej między poszczególne pododdziały pułku oraz terminy jej dostarczenia, uzgadnia i planuje z szefem OPL pułku podział amunicji przeciwlotniczej dla plutonu PKL-2 oraz termin jej dowozu, przekazuje uzyskane informacje o podjętych decyzjach dowódcy pułku, sytuacji taktycznej i położeniu wojsk dla szefa uzbrojenia pułku.

W celu wykonania najbliższego wypełnienia zadań stojących przed sekcją uzbrojenia, sekcja uzbrojenia uzgadnia i planuje z kwatermistrzostwem pułku organizację i sposób zabezpieczenia oraz sposób dowozu amunicji z dywizji do pułku i z pułku do pododdziałów, ustala ładunki do wyładunku amunicji i sprzętu uzbrojenia /o ile zabezpieczenie będzie przechodziło

drogą powietrzną/, a także rejonu rozmieszczenia PSUIA oraz PWJ.

VI. Zakres pracy warsztatów uzbrojenia

Naprawa sprzętu uzbrojenia w jednostkach oś rodzaju uszkodzeń, pracochłonności i skomplikowania robót dzieli się na trzy rodzaje:

- naprawę bieżącą
- naprawę średnią
- naprawę główną.

Naprawa bieżącą nazywany są warsztaty prac naprawczych, które mogą być wykonywane przy pomocy uniwersalnych narzędzi ślusarskich, silami warsztatu pułkowego /dywizyjowego/.

Naprawa ta ma na celu usunięcie uszkodzeń, nie wymagających obróbki mechanicznej i zbyt skomplikowanych urządzeń i narzędzi.

W zakres naprawy średniej wchodzi prace, do których wykonania są niezbędne obrabiarki /uniwersalne/ do obróbki metali i aparaty spawalnicze, jak również wykonanie niezbyt skomplikowanych części potrzebnych do wymiany uszkodzonych. Naprawę średnią dokonują warsztaty Frontowe i Frontowe batalionu naprawy uzbrojenia /Fbnu/.

W zakres naprawy głównej wchodzi te prace, dla wykonania których niezbędne są specjalne obrabiarki i oprzyrządowanie, a wykonanie części wymaga obróbki termicznej. Do prac tych zalicza się chromowanie części operopowrotników. Naprawę główną przeprowadza się w specjalnych zakładach uzbrojenia.

Na jmniejszą komórka naprawy sprzętu uzbrojenia jest majster - puszkarz w baterii. Jego wyposażenie stanowi zestaw indywidualny majstra, składający się z uniwersalnych narzędzi ślusarskich. Ponadto dysponuje on narzędziami i częściami zapasowymi, znajdującymi się w zestawach /ZIPach/.

Następnym organem naprawy sprzętu uzbrojenia są pułkowe /batalionowo-dywizyjne/ warsztaty uzbrojenia. Przy tym dla pułku zmechanizowanego są przewidziane warsztaty typu PWU-1a, dla pułków czołgów PWU-2 oraz dla batalionów /dywizyjny/ warsztaty typu PWU-1.

Pułkowy /batalionowy, dywizyjny/ warsztat uzbrojenia posiada dział rusznikarski, puszkarski, magazyn częś-

ci zamierzonych i urządzeń oraz specjalne pomieszczenie przeznaczony do robienia sprężarek.

Mogą być warsztaty uzbrojenia posiadać części zamienne, narzędzia ślusarskie, kowalskie, stolarskie, zestaw pułkowy do rozbiórki sprężarek, komplet narzędzi pomiarowych oraz potrzebne sprężarki.

Naprawę bieżącą wyrzutni i pancernych pocisków kierowanych przeprowadzać będą w zależności od uszkodzenia warsztaty pułkowe, dywizyjne względnie Frontowe warsztaty uzbrojenia /FWU/.

Na odpowiednią organizację pracy w warsztacie uzbrojenia składają się następujące czynniki:

- przygotowanie miejsc pracy;
- przygotowanie narzędzi i materiałów;
- obliczenie godzin pracy zgodnie z normami i przepustowością warsztatu.

Straty w sprzęcie uzbrojenia w warunkach użycia broni atomowej przez wplą przypuszczalnie będą około dwa razy większe od strat z okresu drugiej wojny światowej i mogą sięgnąć średnio 25 % ogólnego stanu sprzętu uzbrojenia. Z tych strat około 5 % będą straty bezpowrotne.

Pozostałe straty stanowi sprzęt wymagający naprawy a mianowicie:

- bieżącej około 10 %;
- średniej około 3-7 %;
- głównej około 2-5 %.

Bez względu na to, że to są wyliczenia teoretyczne dla pułku. W jednym wypadku będą większe, w drugim mniejsze.

Należy jednak przypuszczać, że ogólnie proporcja pomiędzy poszczególnymi rodzajami napraw sprzętu zostanie zachowana.

VII. Przechowywanie amunicji w punktach i składach oraz jej wydawanie i przyjmowanie

Pułkowy skład amunicyjny /bpa i opa/ rozmieszcza się w dogodnym do tego celu terenie, np: w fałdach terenowych, wąwozach, rowach, lasach oraz wykorzystuje się wykopy i schrony po własnych i nieprzyjaciela wojskach.

Przy wyborze rejonu PSUJA /opa, bpa/ należy pamiętać

aby do PSUIA /dpa, bpa/ były przygotowane drogi dojazdowe i wyjazdowe zgodne dla transportu samochodowego.

PSUIA winien być oddalony do innych składów /a przeważnie składu WPS/ oraz od innych urządzeń tjeżowych 1500 - 2000 metrów.

Na jon rozmieszczenia składu /punktu/ osyżezona się od obędných Zetropelnych materiałów. Dla personelu buduje się krowże ukrycie, a dla samochodów wykopy z pochynianmi. W razie konieczności schronienia amunicji na ziemi winny być przygotowane dla niej wykopy lub schrony.

Ilość amunicji zgrupowana w jednym schronie nie powinna przekraczać pół wozu /2-3 samochody/.

Stozy z amunicją kładą się według kalibru i rodzaju na podkładkach z podgręznego materiału, zabezpieczają się przed eksplozją i deszczem oraz starannie maskuje.

Stozy z amunicją rozmieszcza się w odstępach 50- 100m.

Amunicję specjalną należy przechowywać poza obrębem PSUIA /bpa, dpa/ nie bliżej jak 100 m.

Wysławanie amunicji z PSUIA następuje na rozkaz szefa wydziału uzbrojenia dywizji. Wydział uzbrojenia dywizji wystawia zlecenie w trzech egzemplarzach. Jeden egzemplarz wysyła do pułku, drugi do PSUIA, trzeci pozostaje w aktach. Na podstawie zlecenia pułk otrzymuje amunicję. Po przybyciu transportu do PSUIA - szef uzbrojenia lub upoważniony przez niego przedstawiciel przyjmuje transport sporządzając protokół zdawczo-odbiorczy /o ile brak zlecenia/, który sporządza w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz wysyła do wydziału uzbrojenia dywizji, drugi zatrzymuje w aktach. Z chwilą przybycia transportu szef uzbrojenia pułku powinien o tym zawiadomić szefa wydziału uzbrojenia dywizji.

Następnie szef uzbrojenia opracowuje rozdzielnik na przybyłą amunicję w trzech egzemplarzach dla każdego pododdziału na podstawie wytycznych do pułku oraz planu dowozu. Jeden egzemplarz wysyła do pododdziałów, drugi przekazuje na PSUIA a trzeci zatrzymuje w aktach. Na podstawie rozdzielnika poszczególne pododdziały są zaopatrywane w amunicję. Do drugiego dowozu amunicji batalionu /dywizjonu/ kwituje odbiór amunicji w protokole zdawczo-odbiorczym oraz zawiadania szefa

uzbrojenia pułku o przybyciu transportu z amunicją do batalionu /dywizjonu/ włącznie na 80 baterii.

W batalionie /dywizjonie/ na zarządzenie szefa sztabu dan plutonu zaopatrzenia /plutonu transportowego/ sporządza rozdzielnik na amunicję dla pododdziałków batalionu /dywizjonu/ i na jego podstawie wydaje kompaniom /bateriom/.

Kompanie /baterie/ rozdzielają amunicję na poszczególne plutony, a te z kolei wydają dla poszczególnych oddziałów.

W plutonie, kompanii /baterii/ batalionie /dywizjonie/, ewidencji amunicji nie prowadzi się. Dopiero na szczeblu pułku i samodzielnego dywizjonu /batalionu/ jest prowadzona ściśle ewidencja sprzętu uzbrojenia i amunicji. Natomiast poszczególne dowódcy batalionów /dywizjonów/, kompanii i plutonów wchodzących w skład pułku obowiązani są składać codziennie meldunki szefowi uzbrojenia o stanie amunicji i sprzętu uzbrojenia w swych pododdziałkach.

VIII. Obrońca i ochrona punktów i składów amunicji.

Celem obrony i ochrony pododdziałów i urządzeń tylnych służby uzbrojenia jest:

- zabezpieczenie pododdziałów i urządzeń tylnych służby uzbrojenia przed uderzeniem atomowym nyla, a w razie konieczności odparcia jego napadu lub związania go walką;
- zabezpieczenie środków materiałowo-technicznych przed zniszczeniem, skażeniem lub kradzieżą;
- zapewnienie bezpieczeństwa pracy pododdziałów tylnych służby uzbrojenia w rejonach rozmieszczenia, w czasie marszu oraz na drogach dowozu i ewakuacji.

Dla osiągnięcia tego celu należy wykonać szereg przedsięwzięć z dziedziny zabezpieczenia bojowego, to znaczy z dziedziny obrony przed bronią masowego rażenia, przeciwlotniczej, przeciwpancernej, przeciwdywersyjnej i ochrony przeciwpożarowej.

Do przedsięwzięć tych należą:

- organizacja służby wartowniczej i patrolowanie w rejonach rozmieszczenia pododdziałów i urządzeń służby uzbrojenia;

- przygotowanie posiadanych sił i środków do obrony pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia, na wypadek napadu w powietrzu /zmasowanego w toku ataku i w terenie zabitym na wylot/;
- organizacja powiadomienia i alarmowania pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia;
- organizacja rozprzeczania promieniowania i rozpoznania chemicznego w sąsiedztwie rejonach rozmieszczenia;
- rozdzierkowanie rozmieszczenia pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia;
- ukrycie pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia przez wykorzystanie własności terenu i rozbudowę inżynierską;
- przygotowanie sił i środków do likwidacji skutków napadu w powietrzu /atomowego, chemicznego/ i likwidacji pożarów;
- staranne maskowanie rozmieszczenia i pracy pododdziałów oraz urządzeń tyłowych służby uzbrojenia.

Obronę i ochronę tyłów pułku organizuje kwatermistrz oraz odpowiedni szefowie służb pułku, którym podlegają pododdziały tyłowe. Organizują oni obronę i ochronę tych pododdziałów tyłowych na podstawie wytycznych dowódcy pułku i planów zabezpieczenia bojowego opracowanych przez sztab pułku. Oddziały organizują się obronę i ochronę dla poszczególnych ugrupowań pododdziałów tyłowych, a więc dla PPO, PPM itd.

Komendantami poszczególnych punktów, którzy są również komendantami obrony i ochrony, opracowują plany ochrony i obrony podległych im rejonów.

RSUIA oraz PNU rozmieszczone w rejonie rozmieszczenia PPO będą organizowały obronę i ochronę na podstawie ogólnego planu obrony i ochrony sporządzonego przez komendanta obrony i ochrony PPO. A więc szefowie RSUIA oraz PNU będą wykonywali rozkazy i zarządzenia /po tej linii/ komendanta obrony i ochrony PPO.

Z a k o Ń c z e n i e

Zacznia, jakie stoje przed służbą uzbrojenia oddziałów i związków taktycznych, we wspomnianych okolicznościach bojowych, w większości wypadków są o wiele trudniejsze niż te miejsce miejsce w II wojnie światowej i wymagają od służby uzbro-

jenie dużych ilości organizacyjnych, operatywności i wiedzy.

Biorąc pod uwagę należy zaznaczyć, że niezbędna jest ścisła współpraca szefa uzbrojenia z kwatermistrzem oddziału /związku taktycznego/, który jest dysponentem transportu i kierownikiem całokształtu materiałowo-technicznego zabezpieczenia wojsk, szefem sztabu pułku, szefem artylerii pułkowej i szefem CPL. Bez ścisłej współpracy z wymienionymi szefami, służba uzbrojenia nie będzie w stanie podjąć zadań jakie na nią zostaną nałożone w czasie walki.

Wprowadzenie na uzbrojenie pułku wyrzutni przeciwpancernych pocisków kierowanych jeszcze bardziej komplikuje organizację zabezpieczenia wojsk w amunicję. Skomplikowana budowa wyrzutni oraz prace kier. jak również duże gabaryty opakowania wymagają dodatkowych specjalistów z tej dziedziny do wykonania naprawy tychże oraz dodatkowego transportu dla amunicji.

Należy podkreślić, że naruszenie warunków organizacji pracy w którymkolwiek z ogniw służby uzbrojenia podyktowane nawet względami taktycznymi może spowodować naruszenie toku pracy i w rezultacie może opóźnić wykonanie zadań postawionych służbie uzbrojenia.

Z a t a s t y k i :

- nr 1 - Obowiązki personelu uzbrojenia pu /pca/.
- nr 2 - Tabela stanu załadunkowych.
- nr 3 - Wzór taktycznej ewidencji amunicji.
- nr 4 - Wzór taktycznej ewidencji sprzętu uzbrojenia.
- nr 5 - Wzór zapotrzebowania na amunicję.
- nr 6 - Wzór zapotrzebowania na sprzęt uzbrojenia.
- nr 7 - Rozdziałnik na amunicję.
- nr 8 - Rozdziałnik na sprzęt uzbrojenia.
- nr 9 - Zapotrzebowanie na transport do kwatermistrza.
- nr 10 - Plan pracy warsztatu pułku.
- nr 11 - Wykaz jednej jednostki ognia pułku.
- nr 12 - Wykaz etatowej należności sprzętu uzbrojenia.
- nr 13 - Wykaz jednej jednostki ognia w przeliczeniu na samochody i tony.
- nr 14 - Tabela nadziania osiadunków.

- 38 "
- nr 15 - Meldunek o stanie amunicji /kompanii, baterii, plutonu/.
 - nr 16 - Meldunek o stanie amunicji /batalionie /dywizjonie/.
 - nr 17 - Meldunek o stanie amunicji /pułku/.
 - nr 18 - Meldunek o stanie sprzętu uzbrojenia /kompanii, baterii, plutonu, batalionu, dywizjonu/.
 - nr 19 - Meldunek o stanie sprzętu uzbrojenia /pułku/.
 - nr 20 - Meldunek o naprawie sprzętu uzbrojenia.
 - nr 21 - Sprawozdanie o naprawie sprzętu uzbrojenia.
 - nr 22 - Meldunek o stratach sprzętu uzbrojenia i amunicji.
 - nr 23 - Meldunek o ilościach zebranych łusek i opakowania.
 - nr 24 - Wzór skróconego meldunku o amunicji przekazywanego przy pomocy technicznych środków łączności.
 - nr 25 - Wzór skróconego meldunku o stratach sprzętu uzbrojenia i amunicji przekazywanego przy pomocy technicznych środków łączności.
 - nr 26 - Wzór planu dowozu amunicji.

Skrypt wykładu opracowany na podstawie następujących materiałów

1. Instrukcja "O organizacji i pracy służby uzbrojenia w warunkach polowych na szczeblu taktycznym" Uzbr. 110/60 z 1960 r. - wydawnictwo MON nr biblioteki ASG - 08952.
2. Kieruj za/wy/lądowanie amunicji na transport kolejowy i samochodowy. Uzbr. 30/53 z 1954 r. - wydawnictwo MON - nr biblioteki ASG - 07581.
3. Biuletyn informacyjny nr 1 /51/ z marca 1962 r. - wydawnictwo Sztabu Generalnego - nr biblioteki ASG - 09400.
4. Biuletyn informacyjny nr 1/37/ - z lutego 1963 r. - wydawnictwo Sztabu Generalnego - nr biblioteki ASG - 09839.
5. Skrypt wykładu ppłk dypl. KASZUBIŃSKI - "Struktura organizacyjna tyłów taktycznych" część I i II-ga z listopada 1959 r. - nr biblioteki ASG - 020772, 020795 i skrypt "Struktura organizacyjna tyłów taktycznych" z kwietnia 1963 r. nr biblioteki ASG - 02019.
6. Dane taktyczno-techniczne tyłów taktycznych /przyjmowane do ćwiczeń w roku szkolnym 1961/62/ z października 1961 r. wydawnictwo ASG - nr biblioteki - 0244.
7. Koncept wykładu - mjr dypl. L. MUCHA "Materiałowe i medyczne zabezpieczenie oraz organizacja tyłów pułku w natarciu" z kwietnia 1962 r. - nr biblioteki ASG - 01153.

8. Koncept wykładu - mjr dypl. L. MICHNA "Materiałowe i medyczne zabezpieczenie oraz organizacja tyłów pułku w obronie" z marca 1962 r. - nr biblioteki ASG - 01055.
9. Skrypt - ppłk dypl. Z. ONOJNICKI "Organizacja i prowadzenie rotarola przez pp /pcz/" z marca 1962 r. - nr biblioteki ASG - 01219.
10. Wykład - ppłk dypl. W. CIUPAK "Marsz pułku na duże odległości" - z grudnia 1962 r. - nr biblioteki ASG - 01204.
11. Skrypt - ppłk dypl. Z. KŁONOWSKI - "Zasady, organizacja i prowadzenie obrony przez pp" z maja 1962 r. - nr Kancelarii tajnej - projekt 0368.
12. Koncept wykładu - ppłk dypl. P. JURKO Organizacja i praca sekcji uzbrojenia oraz pododdziałów i urządzeń tyłowych służby uzbrojenia w walce pp /pz i pcz/ z listopada 1959 r. - nr biblioteki ASG - 020739.
13. Koncept wykładu - ppłk dypl. P. JURKO "Organizacja i prowadzenie artylerzyjskiego uacpatrzenia w walce pp /pcz/ ze stycznia 1962 r. - nr kancelarii tajnej Wydziału nr 2 - projekt - 01452.
14. Osobiste konsultacje w Departamencie Uzbrojenia.

WYKONAŁ
ADIUNKT KATEDRY TAKTY. ARTYLERII

ppłk dypl. Piotr JURKO

Odbite w 30 egz.

Egz. nr 1-30 Biblioteka
Wyk. Jurko - ppłk
Brak. ZU
Nr ks. 2021/ww

OBOWIĄZKI SZEFOWI UZBROJENIA PUŁKU /PZP/

1. Do obowiązków szefa uzbrojenia pułku i jego pomocnika

należą:

- a/ - bezpośrednie kierowanie zaopatrzeniem pododdziałów w amunicję i sprzęt uzbrojenia;
- b/ - kierowanie pracą pułkowych składów uzbrojenia i amunicji oraz pułkowych składów uzbrojenia;
- c/ - organizowanie naprawy uzbrojenia w pułku;
- d/ - prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości sprzętu uzbrojenia i amunicji;
- e/ - organizowanie na polu walki zbiórki sprzętu uzbrojenia i amunicji;
- f/ - organizowanie ewakuacji zbędnego i niesdatnego do użytku lub wymagającego naprawy sprzętu uzbrojenia, strzelanych kusek i pustego opakowania;
- g/ - prowadzenie kontroli nad należytą eksploatacją, przechowywaniem i przydatnością techniczną sprzętu uzbrojenia i amunicji;
- h/ - informowanie dowódcy pułku /szefa sztabu, szefa artylerii pułkowej i szefa OPI/- o stanie zapasów amunicji, o stanie technicznym i ilościowym sprzętu uzbrojenia oraz o możliwościach naprawczych pułku;
- i/ - kontrolowanie zużycia amunicji przez pododdziały;
- j/ - przeprowadzanie dezaktywacji sprzętu uzbrojenia;
- k/ - utrzymanie stałej łączności z szefem wdziału uzbrojenia dywizji.

Oprócz tych obowiązków szef uzbrojenia pułku i jego pomocnik odpowiada za:

- a/ - wyszkolenie podległego personelu;
- b/ - urządzenie magazynów /składów/ uzbrojenia i amunicji;
- c/ - organizację obrony i ochrony urządzeń służby uzbrojenia.

Ponadto szef uzbrojenia pułku w sprawach przydziału środków transportowych, rozmieszczenia urządzeń tyłowych i przydziału siły roboczej do obsługi pułkowego składu uzbrojenia i amunicji oraz obrony i ochrony ^{składu} wykonuje zarządzenia kwatermistrza pułku i ściśle z nim współpracuje.

2. Do obowiązków kierownika warsztatu należą:

- a/ - bezpośrednie kierowanie naprawą sprzętu uzbrojenia oraz odpowiedzialność jej organizacją;

- w/ - sporządzenie planu naprawy z uwzględnieniem możliwości
 - x/ - sporządzenie raportu o stanie sprzętu, materiałach i narzędzi potrzebnych do wykonania naprawy
 - y/ - przeprowadzenie oględzin i sprzętu w pododdziałach;
 - z/ - dokonywanie i kontrola jakości sprzętu do wykonania naprawy;
 - aa/ - sprawianie broni i sprzętu po przeprowadzeniu naprawy;
 - ab/ - prowadzenie dokumentacji warsztatowej i sprawozdawczej;
 - ac/ - szkolenie podległego personelu w zakresie fachowych i politycznych zagadnień.
3. Do obowiązków technika artyleryjskiego należy:
- a/ - utrzymanie sprzętu artyleryjskiego w stałej gotowości bojowej;
 - b/ - przeprowadzenie przeglądów sprzętu artyleryjskiego w pododdziałach;
 - c/ - dokonywanie defektacji sprzętu artyleryjskiego oraz przekazywanie uszkodzonego do naprawy;
 - d/ - udzielanie pomocy kierownikowi warsztatu w naprawie sprzętu artyleryjskiego;
 - e/ - kontrolowanie sprzętu artyleryjskiego po naprawie.
4. Do obowiązków majstra pułkowego należy:
- a/ - usuwanie drobnych uszkodzeń sprzętu, powstałych w czasie jego eksploatacji;
 - b/ - usuwanie luzów i regulacja mechanizmów dział;
 - c/ - usuwanie zacieków;
 - d/ - wymiana części.
5. Do obowiązków majstra rusznikarza należy:
- a/ - usuwanie drobnych uszkodzeń broni strzałkowej powstałych w czasie jej eksploatacji;
 - b/ - usuwanie luzów i regulacja mechanizmów w broni naszykowanej;
 - c/ - usuwanie zacieków;
 - d/ - wymiana części.
6. Do obowiązków majstra optycznego należy:
- a/ - usuwanie drobnych uszkodzeń, zadziżeń i zniszczeń sprzętu optyczno-mierzalnego;

- a/ - naprawa futerałów i sprzężenia do sprzętu optyczno-miechanicznego;
- b/ - regulacja mechanizmów sprzętu optyczno-miechanicznego;
- c/ - wymiana niektórych tyłko części nie wymagających obsługi układu optycznego;
- d/ - zewnętrzne czyszczenie układu optycznego.

7. Do obowiązków pirsotechnika należy:

- a/ - skądanie terenu i wyznaczenie miejsc na rozmieszczenie poszczególnych elementów POUA;
- b/ - wyznaczenie dróg dojazdowych i wyjazdowych oraz miejsc postoju dla transportu;
- c/ - wyznaczenie i urządzenie placu dezaktywacji;
- d/ - organizowanie obrony i ochrony składu;
- e/ - w toku walki kierowanie zmianą miejsca POUA;
- f/ - kierowanie POUA /w zastępstwie szefa uzbrojenia/, wydawania i przyjuwanie amunicji;
- g/ - prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości.

8. Do obowiązków magazyniera należy:

- a/ - dbanie o stan jakościowy i ilościowy amunicji;
- b/ - przeprowadzenie kontroli stanu technicznego, przechowywania i konserwacji amunicji oraz sprzętu uzbrojenia;
- c/ - wydawanie i przyjuwanie amunicji oraz sprzętu uzbrojenia pododdziałom;
- d/ - prowadzenie ewidencji magazynowej.

9. Do obowiązków laborantów należy:

- a/ - wykonywanie rozkazów i poleceń magazyniera.

Oddano w 30 egz.

Egz. nr 1-30 Bibl. Tajna

Wyk. Jurko - 3plik

Dyak. ZU

Nr ka. 2001/W6

TABELA NORM ZAŁADOWCZYCH
amunicji strzeleckiej i artyleryjskiej na samochody ciężarowe

Lp.	Rodzaj amunicji	Ciężar jednego naboju w kg	Opakowanie		Marka samochodu				Uwagi
			Ilość nb. w skrzyni	Ciężar brutto 1 skrzyni	STAR 20 Skrzynie szt.	GAZ-51 Skrzynie szt.	ZIS-150 Skrzynie szt.	ZIS-151 Skrzynie szt.	
	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	7,62 mm nb kb	0,022- -0,024	880	28,5	120 105.600	88 77.400	124 109.120	123 125.840	
2.	7,62 mm nb pist. TT	0,010- -0,011	2520	33,5	88 221.760	70 176.400	108 272.160	120 302.400	
3.	26 mm hb sygnałowe	0,050- -0,060	200	24,8	72 14.400	42 8.400	96 19.200	78 15.600	
4.	Ręczne granaty RG-42	0,43	20	16,5	144 28.80	84 1680	144 2880	176 3320	
5.	Granaty ręczne F-1	0,62	20	19,5	144 2880	84 1680	144 2880	176 3320	
6.	Granaty ręczne ppanc	1,1	20	36	36 720	28 560	36 720	66 1320	
7.	Granaty RG-2	1,515	6	22	60 360	42 252	54 324	61 486	
8.	82 mm gr. moźdz	3,2	10	40	48 480	40 400	48 480	68 680	
9.	120 mm gr. moźdz	16	2	45	66 132	48 96	60 120	60 120	
10.	57 mm nb	6,60	5	48	36 180	30 150	36 180	54 270	
11.	82 mm nb do dz b.o.	4,87	4	47	42 168	20 80	36 144	48 192	
12.	76 mm nb	8,80	5	59	36 180	30 150	36 180	54 270	
13.	107 mm nb do dz bo	14,37	2	56	27 54	12 24	24 48	32 64	
14.	14,5 mm nb do PKM	0,195- -0,205	80	22	160 12800	112 8960	144 11520	176 14080	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
5.	37 mm nb plot	1,5	30	57	<u>80</u> 1800	<u>32</u> 960	<u>60</u> 1800	<u>68</u> 2040	
6.	12,7 mm nb do DSzK	0,125	170	29	<u>120</u> 2040	<u>88</u> 14960	<u>124</u> 21080	<u>132</u> 22340	
7.	85 mm nb czołg	16,0	3	65	<u>24</u> 72	<u>18</u> 54	<u>42</u> 126	<u>32</u> 96	
8.	100 mm nb czołg	30,5	2	84	<u>24</u> 48	<u>14</u> 28	<u>24</u> 148	<u>29</u> 58	
9.	122 mm nb czołgowe i do dz panc.	40,6	1	86	<u>54</u> 54	<u>42</u> 42	<u>54</u> 54	<u>70</u> 70	
10.	152 mm nb czołg. i do dz panc.	55,2	1	72	<u>48</u> 48	<u>28</u> 28	<u>48</u> 48	<u>58</u> 58	

Odbito w 30 egz.

Egz. nr 1-30 Bibl. Tajna

Wyk. Jurko - ppłk

Druk. ZU

Nr ks. 2021/WW

W z u ó r

Zapotrzebowania na amunicję

Dca dywizji

Zapotrzebowanie

na amunicję dla pułku piechoty

Lp om	Nazwa amunicji	Jedna jednostka ognia	P o t r z e b y						Z a s o b y			Braki	Nadwyżka	U w a g i	
			Okres przygo- tawczy	1 dzień wal- ki	Następny dzień walki	Razem zużycie	Rezerwa p/atom.	Ma pozostać pod koniec dnia walki	Ogółem potrzeby	Stan na	Przydział z dywizji				Ogółem za- soby
		szt.	jo	jo	jo	jo	jo	jo	jo	jo	jo	szt.	jo	szt.	jo

Uwaga: Zapotrzebowanie należy wypełnić według kalibru, rodzaju i działania amunicji

Odbito w 30 egz.

Egz. nr 1-30 Bihl.Tajna

Wyk. Jurko - ppkk

Druk. ZU

Nr ks. 2021/WW

DCA PUŁKU PIECHOTY

/-/

W 5 6 V

zapotrzebowania na sprzęt uzbrojenia

Dca dywizji

Zapotrzebowanie

na sprzęt uzbrojenia dla pułku kucob.

Ip. Nazwa sprzętu się w etata	Przych. na ubiegły rok	Rozchód na ubiegły okres	Razem w stan na	W tej liczbie	W stosunku do faktycznego stanu ludzi	Uwagi
			20.00			
	Przekaz. Strocumie		z którego	Brak	Nedwyska
	indym w wal-			ce użyte-	Wymaga	
	edcs. at			ku boje-	naprawy	
					

Uwaga: Wypełnia się wg kalibrów operujących sztukami.

DCA PUŁKU

1-1

Obito w 10 egz.

REG. nr 1-30 1111.121212
Wyk. surko - 1222
1111. 20 nr 12. 2022/111

"ZATWIERDZAM"
 DCA PULKU
 /-/

W z d r

reżyserska na amunicję

Reżyserska na amunicję dla

Lp. numer	Nazwa amunicji	Ilość sztuk	Ilość samochodów	Data	Termin pobrania	Miejsce pobrania	Czym transportowane	Uwagi

Uwaga: Reżyserska wyraża się w kalibrze, rodzaju i ilości amunicji.

Reżyserska sporządza się w 3 egzemplarzach

egz. nr 1 - strażnik do pobrania

egz. nr 2 - strażnik PSA

egz. nr 3 - a/a

Obito w 30 egz.

egz. nr 1-30 Biblioteka

wyk. Jurek - P22K

druk. ZU nr ks. 2021/WW

SZEF UZBROJENIA PULKU

/-/

Zadanie nr 0

W. S. S. X

Wymagania do transportu do kontroli

Kwatera nr pułku

Wymagania

Lp	Rodzaj zadania	Liczba	Ilość	Waga	Wysokość	Czas	Data	Miejsce	Uwagi
	Wymagania do transportu do kontroli								

Odbite w 30 egz.

Ess. nr 1-30 Bibl. Tajna
Wyk. Jurko - ppk
Druk. ZU
Nr ks. 2021/WW

1-1 / SZEF USZKODZENIA PUŁKU

"ZATWIERDZAM"
SZEF UZBROJENIAPUŁKU

W z ó r

planu pracy warsztatu pułku

Plan pracy warsztatu

/-/

P. om	Nazwa sprzętu	Norma czasu na naprawę		Ilość sprzętu do naprawy		Ilość roboczogodzin na naprawę		Pododdziały w których znajduje się sprzęt do naprawy												Uwagi odnośnie wykonania					
		bieżące	średnia	bieżąca	bieżąca	średnia	Ilość	Termin	Ilość	Termin	Ilość	Termin	Ilość	Termin	Ilość	Termin	Ilość	Termin	Faktycznie wykonano	Średnie zużycie		sztuk			
																				bieżącej	średniej	bieżącej	średniej	bieżąca	średnia

Odbito w 30 egz.

Egz. nr 1-30 Bibl. Tajna
Wyk. Jurko - ppłk
Druk. ZU nr ks. 2021/WW

KIEROWNIK WARSZTATU

/-/

Wykaz jednostek ... pułku

W 2 k 2 E

jednostki ...

lp
nazwa
składowiska

P u 2 k P 1 e o h o s y

1
2
Batalion
piechoty
Batalion
piechoty

Reserw

Uwaga! Przeważają się w szlakach

Obiłyte w 20 922.
Rz. nr 1-30 Biblioteka
Wyk. Jurek - ppik
Druk. ZU nr ks. 2021/WW

W s d k

wykasu jednej je w przeliczeniu
na samochody i tonaż.

W y k a k

Jednej je w przeliczeniu na samochody
i tonaż

Lp nr	Nazwa samochodu	1 bet. smoch.	2 bat. smoch	Ciepota w kg	Ciepota w kg	1 t	0
1.	Amuzacja strzelecka						
1.	7.62 mm mb kb						
2.	1t6						
3.							
4.							
Razem:							
II. Amuzacja mieszaniowa							
1.	1t4						
2.	Ogólne środki transportowych 1 kg.						

Odbite w 20 egz.

Bez. nr 1-30 Bibl. Tajna
Wyd. Jurko - ppk
Druk. ZO w ks. 2021/WW

Terminy nadsyłania meldunków
po linii uzbrojenia

Lp	Nazwa meldunku	Kt o przedstawia	Komu	Termin	Sposób przekazywania meldunku
1	2	3	4	5	6
1.	Meldunek o stanie amunicji	Dca kompanii, baterii, s. plutonu	Szefowi uzbrojenia pułku poprzez dcę batalionu /dywizjonu/	Codziennie do 22.00 wg stanu na 20.00	Przez gońca lub technicznymi środkami łączności
		Dcy drużyn, plutonów amunicyjnych	Szefowi uzbrojenia pułku poprzez dcę batalionu /dywizjonu/	- " -	- " -
		Szef uzbrojenia pułku	Szefowi uzbrojenia dywizji /brygady/	Codziennie do 24.00 wg stanu na 20.00	- " -
2.	Meldunek o stanie uzbrojenia	Dca kompanii, baterii, s. plutonu	Szefowi uzbrojenia pułku poprzez dcę batalionu /dywizjonu/	Codziennie do 22.00 wg stanu na 20.00	- " -
		Szef uzbrojenia pułku	Szefowi uzbrojenia dywizji /brygady/	Do 24.00 1,5,10,15, 20,25 wg stanu na 20.00 1,5,10,15,20 i 25 każdego miesiąca	- " -
3.	Meldunek o naprawie sprzętu uzbrojenia	Szef uzbrojenia pułku	Szefowi uzbrojenia dywizji /brygady/	Do 24.00 1,5,10,15,20 i 25 wg stanu na 20.00 1,5,10,15,20 i 25 każdego miesiąca	- " -
4.	Sprawozdanie o naprawie sprzętu uzbrojenia	Szef uzbrojenia pułku	Szefowi uzbrojenia dywizji /brygady/	Do godz. 24.00 wg stanu na 20.00 1 i 15 każdego miesiąca	- " -
5.	Meldunki o stratach sprzętu uzbrojenia i amunicji	Dca kompanii, baterii, s. plutonu	Szefowi uzbrojenia pułku poprzez dcę batalionu /dywizjonu/	Natychmiast po zaistnieniu poważniejszych strat	- " -
6.		Szef uzbrojenia pułku	Szefowi uzbrojenia dywizji /brygady/	Natychmiast po stwierdzeniu strat	- " -
7.	Meldunek o zebranych i odesłanych łuskach i opakowaniu	Dca baterii, kompanii, s. plutonów	Szefowi uzbrojenia pułku	Codziennie do godziny 22.00 wg stanu na 20.00	- " -
		Szef uzbrojenia pułku	Szefowi uzbrojenia dywizji /brygady/	Codziennie do godz. 24.00 wg stanu na 20.00	- " -

Odbito w 30 egz.

Egz. nr 1-30 Bibl. Tajna
Wyk. Jurko - ppłk
Druk. ZU
Nr ks. 2021/WW

W s t ę t w o

meldunek o stanie amunicji
Szef uzbrojenia

M o d u l e k

o stanie amunicji ky na godz. 20.00

IP. Nazwa amunicji	Stos	Przebieg	Reszerwa	Stos na Zepetrzebowie s14:
	20.00	przekazane innym pododdziałom	brak straty	20.00

Meldunek ten sporządza się codziennie wg stanu na 20.00 tej kompanii, baterii / s. plutonu/

POPIS
DCY KOMP. / BATERII /
s. plutonu

/.../

Stwierdzono 20.00
Lp. Nr 1-30
Wzrost 1.70
Waga 70 kg
Data 20.02.1944

meldunku o stanie amunicji
Sześć uzbrojenia

Meldunek

o stanie amunicji bp na godz. 20.00

Nr nazwa rodz. amunicji	Stan na godz. 20.00	Przyd. 64	R o z o h 64	Stan na 20.00	Zapotrzone wyuje się
wydane przed- działom			Przekaz- no innym pododdzia- łom		

Dyżurni meldunek ten sporządza oddzielenie batalionowy / dywizjonowy / punkt amunicyjny oraz pułkowy skład amunicji.

Wydano w 20.02.23
Lp. 224 nr 1-30 Bibli. Tajna
Rz. J. 2023-2024
Druk. ZU nr ks. 2023/2024

Podpis

W S Ó K

Meldunku o naprawie sprzętu uzbrojenia
Szef Wydziału Uzbrojenia

M A I O W A K

o naprawie sprzętu uzbrojenia w

Nr Pozn. nazw.	Nazwa sprzętu Ilość naprawianego sprzętu uzbrojenia	naprawa bieżąca	naprawa średnia	bieżący bieżący	bieżący średni	bieżący średni	bieżący średni	bieżący średni	bieżący średni	bieżący średni
----------------------	---	--------------------	--------------------	--------------------	-------------------	-------------------	-------------------	-------------------	-------------------	-------------------

Ilość sprzętu naprawianego się
w wojakach wyznacza następująco

Uwaga: Meldunek ten sporządza się co 5 dni swofowie uzbrojenia pułku.

Oddito w 20 esk.

Sz. nr 1-30 Bibl. Tojas
Wyk. Jurko - ppk
Druk. ŻU nr ks. 2021/WW

SZEF UZBROJENIA

W a s t

skróconego meldunku o stanie amunicji przekazywanego przy pomocy technicznych środków łączności

SZEF UZBROJENIA 5 DPanc

Meldunek o stanie amunicji
na godz. 20.00 dnia 9.7.

Nr porządkowy pomiarów	Stan na 20.00 dnia 9.7. w jedn. ogóln.	Zapstrzeżuje się w tym ost.
10	0,5	0,5
11	0,7	0,5
12	0,9	1,2

SZEF UZBROJENIA/ ps

/-/

Łączność powyższego meldunku, która należy zachować

SZEF UZBROJENIA 13 DPanc

Meldunek o stanie amunicji na godz. 20.00 dnia 9.7.

10 + 0,5 = 0,5

11 + 0,7 + 0,6

12 + 0,9 + 1,3

SZEF UZBROJENIA 12 ps

/-/

Obłita w 20 egz.

Egz. nr 1-20 Biblioteka
Wyk. Jarke - ppak
druk. 70
Nr ks. 2021/82

№ 2 в журнале

№ 2 в журнале

Содержание журнала № 2
включает в себя следующие материалы:

№ 2 в журнале

Содержание журнала № 2
включает в себя следующие материалы:

№ п/п	Наименование	Кол-во
1	...	4
2	...	6
3	...	7

№ 2 в журнале

Содержание журнала № 2
включает в себя следующие материалы:

№ 2 в журнале

Содержание журнала № 2
включает в себя следующие материалы:

- 10 - 7 - 4
- 14 - 7 - 6
- 15 - 8 - 7

№ 2 в журнале

.....

Директор
Иск. № 1-00
Иск. № 1-00
Иск. № 1-00
Иск. № 1-00

